

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 2.

JANUARY 22nd. 1921.

LETO (VOL.) XIII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.

1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650) authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burleson. Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Accep-
tance for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

VELIKA ZALOGA KNJIG.

Iz Evrope smo dobili te dni nad 500
zavojev najrazličnejših slovenskih knjig.
Tako imamo sedaj največjo slovensko
knjižarno v Ameriki. Kar se pri nas
ne dobi, to se v Ameriki sploh ne dobi,
kar se tiče slovenskih knjig.

V zimskih večerih ni prijetnejše za-
bave, kakor je lepa in koristna knjiga.
Mi smo vse premalo do sedaj pazili na
to, da bi se bili izobraževali. Zato pa
marsikdo v Ameriki ni tako napre-
doval, kakor bi lahko, ako bi bil kaj
več znal. Danes velja pravilo. Kolikor
znaš, samo toliko veljaš.

Zato rojaki sezite po bogati zbirki slo-
venskih knjig in izobrazite se!

Za danes priporočamo:

DVA KRASNA BISERA V NASEM LEPOSLOVJU.

Naš samostanski slavček Mati Eliza-
beta Kremžar, uršulinka iz Ljubljane
nam je poslala večjo zalogo svojih
poezij. In sicer prvi zvezek, ki nasi na-
slov. "Iz moje celice" in drugi "Cvetje
na potu življenja".

"Iz moje celice" je zbirka najlepših
biserov slovenske poezije. Tu je zbrala
častita pesnica 82 svojih, lahko rečemo,
najlepših pesmic.

Teti poezij smo se zveselili, ker se
resnemu in treznemu človeku že gabi
vedno čitali v poezijah same zaljubljen-
izlive bolnega mladega in dostikrat po-
kvarjenega srca, kjer je v resnici tako
malo poezije in tako malo resnobe in
še manj estetike. Zato se človek v res-
nici oddahne, ko začne čitati te prelepe
pesmice.

Ta zbirka je razdeljena v dva dela,
v prvem delu "V svitu večne luči" je
zbrala krasne pesmice o presv. Za-
kramentu. Te je pesnica izlila vsa svo-
jo redovniško dušo prave neveste Kri-
stusove, ki ve, zakaj je stopila v red in
ki pozna Onega, katerega njena duša lju-
bi. Ko človek čita te izlive polne duše, mu
nehote zagori srce ljubezni do Onega,

ki gori za nas v naših tabernakljih. Za-
to je ni lepše stvarine za kako premišlje-
vanje pred presvetim Zakramentom, ka-
kor vsaka teh pesmic. Vzemite to knji-
go in pojdite "V svit večne luči", preči-
tajte počasi in premišljeno katerokoli teh
pesmic, premislite vsako besedo, vsako vr-
stico in videl boš kako globoke so te
pesmice, kako polne žive vere in kako
prepojene z gorečo ljubeznijo, s tako,
kakoršno hoče od nas naš gospod Jez-
us. Prečitajte na primer ono: "Prah si
dvignil . . .", ali "Blažena jutra", "Sre-
čanje" itd.

"Rosa mystica — Roža skrivnostna"
je drugi del teh poezij. Tu so Marijine
pesmice. Noben otrok ni mogel
tako pristrčno, tako ljubko, tako ljubez-
njivo govoriti s svojo materjo, kakor
govori Mati Elizabeta z Marijo, svojo
nebeško materjo.

"Med limbarji" je tretji odelek, ki ob-
sega razne pesmice in izlive do Boga.
Vzeti so največ iz samostanskega živ-
ljenja.

"Kjer mirte cveto" je oddelek raznih
pesmic, ki so enako polne najlepše in
najmilejše poezije.

Da, ko smo prečitali to celo knjižico,
smo vskliknili: To je, kar se imenuje
poezija in kar je poezija.

Ne moremo dovolj priporočati našim
rojakom, da sežejo po tej krasni knji-
žici. Postala bo gotovo njih najljub-
ša knjiga, katero bodo vedno z največ-
jim veseljem rabili kajti te pesmice so
vzete tako naravnost iz dna slovenske
nepokvarjene duše, da se vsako nepo-
kvarjeno srce naslaja ob njih, kakor ob
najprijetnejši in najslajši godbi.

Zato, rojaki, naročite si te poezije in
prepričajte se boš sami!

"Cvetje na potu življenja" se imenuje
drugi zvezek poezij Matere Elizabete
Kremžar. — Vsebinsko teh poezij nazna-
nja sama pesnica na prvi strani tako-le:
"Sopek slavnostnih deklamacij, srčnih
in blagih častitev ob slavnostnih, godov-
nih in drugih spominskih dneh". Pri-
dejani sta tudi dve igri oziroma dramats-
ka prizora: "Jezušček med cvetjem" in
"Osmero blagorov". Nekaj krasnega, po-
sebnost za naše šolske prireditve. Pri-
dejana je tudi glasba za posamezne pes-
mice.

Tudi to zbirko priporočamo vsem ro-
jakom. Prepričani smo, da se je bodo
tako zveselili kakor smo se je mi.

PREJELI SMO KNJIGE DRUŽBE SV. MOHORJA

ZA LETO 1921.

Naročnikom smo jih te dni raz-
poslali.

Kdor jih želi prejeti, naj se takoj
oglasí, dokler jih je še kaj v zalogi.

CENA \$2.20.

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti
svoje sorodnike iz stare domo-
vine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:
"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in
"Edinost". On je zastopnik za
ta dva lista. Rójaki, ali ne mis-
lite, da tak mož zasluži, da ku-
pujete pri njem. — On ima

VELIKA ZALOGA OBUVAL

Zanesljiva in točna postrežba
6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10. ure zjutraj do 8. ure zvečer. Po dogovoru ordinira tudi izven do-
ločenih ur.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays

2399 SILVER STREET, BROOKLYN, N. Y.

ŠTEV. (No.) 2.

JANUARY 22nd, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.

Naročnina za pol leta

za Ameriko \$1.50

Za Evropo \$3.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

IN JIMA JE BIL POKOREN...

H. B.

S temi besedami in pa z onimi, da je rasel v modrosti in vednosti pri Bogu in pri ljudeh, je sv. pismo očrtalo tridesetletno dobo Jezusovega skritega življenja v nazareški hišici. Tako bogato življenje, ker življenje Boga-človeka, pa tako kratko orisano. Kratko da, a mojstersko. V čem pa obstoji glavna vsebina otrokovega življenja, dokler je pod oblastjo starišev? Ali ne v pokorščini? To je glavno, to je bistveno, vse drugo le dekoracija, le okrasek tega.

In jima je bil pokoren. Kdo? Sam Bog. Se razume, da ne kot Bog, ampak kot človek, a vendar otrok, ki je bil in je Bog, tako, da smemo in moramo reči: Bog je bil pokoren. Komu? Mariji. Res da devici, brezmadežni devici in materi, ki je samo ena. Vendar stvar. Stvarnik in stvar. Večje razdalje, večjega prepada, kakor je mej tema dvema, si je težko misliti. Bog je, stvar ni. Bog je sam od sebe, sam na sebi vse, stvar sama od sebe, sama na sebi nič. Mej vsem in nič je nepremostljiv prepad. Morda te pri tej moji trditvi obletava misel, da ponižujem Marijo. Odločno ne!! Poniževal bi jo, njo in Boga, če bi drugače govoril. Njej tedaj, ki je v primeri z Bogom nič, je bil pokoren.

A ne samo njej. Njima je pisano. Tedaj tudi Jožefu. Kaj pa je bil Jožef? Adamov otrok kot mi. O kakih njegovih posebnih prednostih pred rojstvom, ne

vemo do danes nič. Neki njegov italijanski častivec je spisal eno knjižico, v kateri mej drugimi nenavadnimi mnenji zastopa tudi brezmadežno spočetje Sv. Jožefa. Rim je knjižico uvrstil mej prepovedane knjige, znamenje, da z njeno vsebino ni bil zadovoljen. Ker tedaj o kakih prednostih ženina prebl. Device Marije ob spočetju in pred rojstvom do danes ničesar ni znanega, moramo reči, da je zagledal luč sveta kot nas eden. Pozneje ga je doletela čast, ki je ni bil deležen noben drug zemljan, čast moža božje in naše matere. Ali kot takega tudi čast očeta Jezusovega? Je bil on kri od njegove krvi? Vsak naš otrok mi bo na ti vprašanji odločno odgovoril: Ne in ne in še enkrat ne! Kaj takega trditi so zmožna le krivoverska, umazana usta, kakor jih imajo moderni svobodomiselci, ki v svoji moralni propalosti ne morejo pojmiti, kako bi moglo dvoje lilij tudi v objemu ostati neoskrujenih. Jožef je bil deviški ženin, mož deviške matere, tedaj le krušni oče Jezusov.

Jezus in Jožef. Mej njima je bila bistveno ista razdalja, isti prepad, kot mej Jezusom in Marijo. Ker stvar je bila Marija, stvar Jožef. A niso vse stvari enake. Kar sta bila, kar sta imela, sta bila in imela od Boga, od sebe nič. Bog pa ni obema enako delil. Marija brezmadežna, čcvica-mati, božja mati, prava mati. Jožef, težko to žapišem, otrog jeze, v izvirnem madežu spočet

kot mi, krušni, ne pravi oče včlovečene Besede. O da tudi mej Marijo in Jožefom je velik prepad, ki onega mej Jezusom in Marijo še poglobi. In vendar je bil Jezus pokoren tudi njemu. In jima je bil pokoren. Kdo bi verjel, če ne bi stalo v sv. pismu, razodeti božji besedi?

Poglejte naslovno sliko, ki to resnico nazorno predstavlja. Glejte Boga-človeka, kako ljubeče in spoštljivo se bliža svoji materi, Stvarnik stvari. Mamica ljuba, ji pravi, kaj bom pa zdaj delal, kaj mi boš ukazala? Povej! Ne boj se! Mojega Očeta, ki je v nebesih, volja je tako. Njegova volja je pa moja jed. Zato govori mamica, ukazuj, tvoj sin poslušaj. In zadaj poslušaj Jožef, strmeč. Ti najin Bog, najin Stvarnik, tedaj najin Gospod, bi nama moral ukazovati, govori ginjen sam pri sebi, midva bi ti morala biti pokorna in bi ti v moči tvoje milosti tudi bila. A če je tako volja božja bodi, njenova volja je najina zapoved. Poglejte angeljčke! Ne vedo čemu bi se bolj čudili, ali svojemu Stvarniku, ki se spoštljivo bliža stvari, da izpolni njeno voljo, ali stvari, ki je tako visoko povzdignjena, da ji je Stvarnik pokoren. Ali vidite onega, ki ima knjigo v roki? Že je mislil zabeležiti: In jima je bil pokoren, pa mu je roka zastala. Še enkrat je pogledal, če se morda ne moti. O angeljci božji, le čudite se, saj prizor, ki ga gledate, je mogoč samo še v nebesih!

Ko bi vam jaz tu kazal moving-pictureske podobe, bi temu rajskemu prizoru takoj pustil slediti družega. Predočil bi vam drugo družino, družino naših dni. Videli bi očeta, videli mater, videli sina, manjkalo bi samo angelov. Umevno! Kajti mesto od sreče se smehljajočega obličja božje matere, bi videli žalosten, s solzami zalit obraz navadne človeške matere, ki bi ihtela tožila: Ah, jaz nesrečna mati! Ta moj sin mi bo izkopal grob. Prosim ga, kakor le mati prositi more in zna, naj pusti to in ono kletev, slabo družbo, pijačo, časopise, kar ga dela vsaki dan slabšega. Vse zastonj! Za prošnje in lepe besede ne mara, za grde če manj, tepsti ga ne morem, je že prevelik. Nesrečna mati! Mesto milega, v božje skrivnosti zatopljenega obličja Jožefovega, bi videli od srda spačen obraz očeta, ki bruha kletev na svojega zgubljenega sina pod domačo streho, ker mu dela sive lase. Videli bi sina, ki meče srpe poglede zdaj na očeta zdaj na mater, kakor bi hotel reči: Saj mi zastonj pridigata nisem več otrok. Vidva sta se izživela, jaz hočem šele začeti. Non serviam, ne bom služil, ne bom ubogal.

Ne morem vam predočiti te podobe. Kajne saj mi je ni treba? Življenja oder vam nudi dosti, preveč, živih prizorov te vrste, ki vsako mrtvo podobo zasenčijo. Da umevno je, če v takih družinah ni odmeva angeljev. Ako bi bili, bi peli otožni Miserere.

Smilila se mi oče in mati, ki imata v teh živih prizorih tako žalostne vloge. A dovolite mi vprašanje: Kdo je kriv?

Mater rad vam verjamem, da zdaj vaše prošnje malo pomagajo, šiba bi pa celo nič. Prepozno je! Toda ali niste morda same kriva, da je prepozno? Tudi

ti vaši sinovi so bili enkrat angeljčki. Niste li same vzrok, da so jim v teku let rogovi zrastle? Sprašajte si malo svojo vest, če jih niste morda kot otroke preveč cerkljale, jim vse dovolile, vse dale, tako, da so oni vas vodili, ne ve nje. Morda ste s svojo potuho celo očetovo šibo prestrezale, da ni mogla njih trme v kali zadušiti? Vam niso li radi tega čez glavo zrastle? ?

Očetje tudi vam verjamem, da vam take podobe, v katerih naj bi živelo vaše ime in vaš spomin, ne ugajajo. Pa oprostite, če tudi vas vprašam: Niste li sami zakrivali, če so tako slabo izpadle? Jih niste morda pustili rasti, kakor rasto trte v zapuščenem vinogradu? Mesto da bi jih pridno obrezavali in trdo privezavali, ste jih pustili, da so zdivjali v divje poganke in se obesili k tlom? O, ali vam ne pravi vest, da ko bi bili vi takrat, ko je prva kal hudobije pognala, mesto da ste hudiča z belcebubom izganjali, prišli za šibo, ter jim z njenim spremljevanjem povedali lepo zgodbo o Jezusovi pokorščini, bi se vam zdaj hudič ne smejal tako porogljivo iz njih kljubovavnega obraza, češ, prepozno spoznanje. Tako se to, kar so stariši v najzgodnejši mladosti otrok zamudili, zagrešili, že tu maščuje, v prvi vrsti nad njimi samimi, potem pa tudi nad družbo.

Še nekaj vam imam povedati. Gotovo ste že slišali ali brali, da kadar izbruhne kaka nova nalezljiva bolezen, kakor je bila n. pr. španska, so vsi zdravniki na nogah, da bi našli njen bacil, njenega provzročitelja. Vedo, da kakor hitro se jim to posreči, bodo imeli tudi njegovega uničevalca, ki bo bolezen v njeni kali zadušil in ji tako iztrgal nadaljne žrtve. Več takih nalezljivih bolezni tudi danes razsaja po svetu. Naš vrhovni, od Boga razsvitljeni dušni zdravnik na Petrovem stolu, papež Benedikt, je pred kratkim ugotovil pet takih bolezni. Na prvem mestu imenuje zaničevanje postavne avtoritete, oblasti. Non serviam, ne bom služil, ne bom se pokoraval, ta bojni klic prvega revolucionarja belcebuba, se danes glasno čuje iz družin, društev, župnij, narodov, držav, delov sveta, od vsepovsod.

Bolezen je tu, preočitna je, da bi se dala prikriti. A kje je bacil, provzročitelj? Stariši, ki ste zamudili vzgojo svojih otrok, ne zamerite mi, če vam bom vašo rano povečal, saj le zato, da bi jo ozdravil. Vi ste bacilonosci! Vi, ki niste pravočasno začeli učiti svojih otrok pokorščine, ste za zrevolucionirano sedanjo družbo dobavitelji surovega materijala, ki ga ona z lahkoto pripravlja za svoje prevratne namene. Ko bi vi pravočasno naučili svoje otroke ubogati Boga in radi Boga vas, kakor tudi vsako drugo postavno oblast, bi revolucijo, ki danes tako grozeče steguje vrat, v kali zadušili.

Stariši, morda še ni vse zamujenó. Gotovo nimate samo Kajnov v svojih družinah, ampak tudi Abeljne, take, ki se vas še za roko drže in vam molče govore: Ata, mama, peljita me kamor hočeta! Saj te, ki so še kakor vosek, vzgojita tako, da bomo mogli, če eden ali drugi pred vami umrje, na grob dati za otroka najlepši nagrobni napis:

In jima je bil pokoren.

LILIJA IZ RAJA.

K.

2.—VELIKA ŽRTEV.

S kako prijetno vonjavo napolnjuje v spomladnem dnevu razve-tujoča se lilija cel vrt, kjer raste! Vsak, kdor stopi v njeno bližino, začuti nehote to prijetno vonjavo, se ozre nanjo in se zveseli njene-ga sneznobelega krasnega cveta.

Tako je tudi Marija, ki je že pred rojstvom tako skrivnostno napolnjevala vsa srca, ki so prišla v njeno bližino z neko posebno milino, z nekim posebnim mirom, sedaj, ko se je vidno razcvitala v hišici svojih starišev v Nazaretu, širila neko nebeško tolažbo v vseh srcih, ki so se ji približala. Krotka, mila, krasna kakor nebeška lilija, je cvetela in razveseljevala vse, ki so jo poznali. Še celo tujci, ki so slučajno prišli v njeno bližino, so začutili ta njen čudoviti vpliv. Vsa slaba nagnenja ali slabe misli so takoj prešle iz src. Vsako srce tudi drugače trdo in mrzlo, se je ogrelo in začelo čutiti nekako čudno pričujočnost božjo. Njen obrazek je bil v resnici lep! Njene oči so bile velike in nedolžno mile. Njeni lasje so bili lahno kostanjevi. Posebno značilna pa je bila cela njena postava, cel nastop in izraz obraza, ki je bil poseben ljubeznjiv in čist. Kdor jo je enkrat videl, ostala mu je ta prekrasna deklica tako globoko v spominu, da je še dolgo pozneje videl v duhu njeno lepo podobo pred seboj in srce je vsakega tako čudno vleklo nazaj v njeno bližino.

Dasi je bila Marija deklica, ven-

dar pa se je kmalu pokazalo, da je tako različna od drugih otrok. Iz njenih oči je odsevalo nekaj več, kakor samo navadna otroška nedolžnost in čistost, nekaj globokega, veličastnega, resnega. To je čutila posebno njena mati Ana, ko jo je imela pred seboj v naročju in jo je učila raznih stvari iz svetih knjig. To je čutil Joahim, ko jo je učil čitati iz starih zavitkov svetega pisma. Ako je Marija trgala rožice po livadi, ali ko se je igrala ob potoku z žuborečo vodo, ko je gledala proti nebu sinje oblake ali dalje v neizmerne nebeške višine, ko je pobirala mladiče ptičkov, ki so prerano padali iz gnezda in niso še znali dovolj letati, zdelo se je vsakemu, kakor da vidi to dekle vso naravo popolnoma drugačno, kakor so jo videli vsi drugi otroci, da, celo vsi odrasčeni. Kakor bi bila čitala o velikih čudežih v knjigi narave, preglobokih, da bi se mogli izraziti z navadnimi črkami in besedami. Vzgojevana od tako svetih starišev, sama obdarjena s tolikim notranjim znanjem, klečala je pogosto Marija sama kje v kakem skritem kraju in hvalila dobrega Stvarnika, ki je tako veličasten celo v najmanjšem koščku svojega stvarjenja.

Tako je preživela svojo najnežnejšo mladost čudovito, nedolžno srečno.

V tem je prišla prva senca, ki je to nebeško srečo nekoliko zasenčila.

Nekega dne je natrgala zopet šopek nežnih cvetk, jih povila v lep šopek in počasi korakala po stezi čez polje. Tu opazi malega dečka, ki je sedel ob stezi in britko jokal. Takoj je bilo ganjeno njeno srce.

"Kaj pa je? Zakaj se pa jokaš?" ga je vprašala.

"Moja mama mi je umrla!" je odgovoril deček in še bolj zajokal.

"Mama ti je umrla?" Marija še ni videla smrti. Besede uboge sirote so jo pretresle. Sočutno je obrisala solze z oči ubogemu dečku in ga potolažila, kolikor je mogla. Ni pa šla dalje, temveč se je takoj obrnila proti domu in šla k materi. Začela jo je izpraševati. Ana ji je ponovila zgodbo o padcu Adama in Eve in o kazni za ta greh, katera je zadela prve stariše in po njih nas vse, ki smo njih potomci. Deklica Marija je prebledela in streslo jo je, ko je mislila na to, kar je čula o bolečinah, o smrti, o trpljenju, o revščini in nesreči, katera vlada na svetu.

In v tem ji je Ana začela pripovedovati tudi o čudoviti obljubi, katero je dal Bog — o obljubi Odršenika in da je čas, ko ima ta Odršenik priti, že tukaj, saj, kakor vsa prerokovanja govore.

"O, kako je dober naš Bog! O, kako dober je naš Bog!" je ponavljalo sveto dekle v navdušenju in ginjenju nad tem, kar ji je dobra mamica tako lepo in tako živo pripovedovala.

Ana je ljubeče uprla vanjo svoje

oči. Kolika sreča je tako blizu nje! Toda takoj jo je premagal čut bolečine! Kako nevredna sta oba, ona sama, Ana, kakor tudi Joahim, da imata toliko zaklad poleg sebe. Ko je pozneje o celem dogodku pripovedovala svojemu možu Joahimu, tresli ste se ji roki. Bila je razburjena.

"Prav nič bi se ne čudila, ako bi nekega lepega dne to sveto dete izginito od naju", je rekla žalostno in v strahu. Joahim jo je pogledal začudeno, pa vendar ni nič rekel. "Njeno obnašanje je angelsko. Kadarkoli se ji približam, začutim vselej neko visoko s p o š t o v a n j e do tega deteta..." Solze so ji zalile oči.

Joahima je to ganilo. Ni rekel besede, ker je čutil isto, kakor njegova žena. Stisnil ji je samo roko in odšel molče v notranjo sobico, kjer je padel na svoja kolena in se zatopil v molitev. Na svoji hčerki je opazil tudi on tako jasna znamenja posebne božje milosti in naklonjenosti, da je prosil Boga samo razsvetljenja, kako naj ravna s tako čudovitim detetom in kake namene ima Gospod z njo. Prav kakor je rekla Ana — nobeno navadno običajno dete bi ne moglo na sebi nositi tako čudovitih znamenj! To dete ne more biti navadno zemsko dete, temveč je nekaj več!...

Poleg vseh teh nadnaravnih znamenj, katera so se razodevala nad deklico Marijo, je pa dekletce pridno opravljalo svoja dela, prav kakor vsaka druga deklica njenih let. Pomagalo je mami pri njenem vsakdanjem delu, kolikor so ji pač njene male moči dopuščale.

Ko je nekega dne tako opravljala svoje odkazano ji delo, zapela si je del psalma, katerega jo je naučila dobra mama. Joahim je čul na drugi strani hiše ta nedolžni glasek. Ustavil se je pri svojem delu in poslušal. Solze veselja so se mu utrnile v oči. Po tihoma je prišel bližje, da bi bolj natanjko čul ta ljubeznjiv glasek svojega nedolžnega otroka. Ko je tako poslušal se mu je glava sklonila globoko na prsi.

Ana ki je bila v hiši je opazila in se je ustrašila.

"Kaj pa ti je, ljubi moj mož?" je prihitela takoj k njemu.

"Ljuba Ana", je rekel Joahim, "ravno prav, da si prišla". Obrisal si je solzno oko. "Neka posebna misel me navdaja že dalje časa, katero moram povedati. Poslušaj! To dete, ki nama je napolnilo najina stara leta s toliko srečo in blaženostjo, to dete nama je bilo najbrže dano od Boga samo nekako na posodo, za malo časa. Njegovo je, to vidim vsaki dan bolje in jasneje. Ali sva vredna tako dragocenega biserja, da ga čuvava? Veš, kaj mislim, midva morava dati ta dragoceni biser nazaj Njemu, ki ga nama je dal!"

Ana je prebledela. Razumela je moža le predobro, kaj misli s tem.

"Posvetiti jo morava službi svetišča!" nadaljeval je Joahim udano in možato, dasi se mu je videlo, da le s težavo premaguje notranje ginenje.

Ana si je zakrila z rokami svoj obraz in zajokala. "Saj sem se že dolgo tega bala, da mi boš enkrat kaj takega povedal. In vsak večer sem Boga zahvaljevala, da še ni prišel ta čas. Da, povem ti, ljubi Joahim, da sem celo upala, da me bo Bog preje poklical s tega sveta, predno se bo to zgodilo. Toda, Joahim, ali si pa tudi pomislil na se, na naju, kaj bova sama, stara zapuščena? Kaj nama naj zatone to krasno solnce sreče tako hitro, ko je samo tako malo let ogrevalo najini stari srca? Bojim se..." In zakrila si je znova svoj obraz in zahtela globoko.

V tem je deklica zunaj na dvorišču utihnila. Gotovo je končala svoje delo in zopet pokleknila in se zatopila v molitev. Ana se je začela bati, da bi hčerka morda ne čula njenega ihtenja in da bi je to ne razburilo. Obrisala si je solze, se ogrnila v svojo ogrinjačo, in odšla v svojo sobo. Tam je sedla v kot in se prosto zjokala. Joahim je videl, kako globoko čuti uboga dobra žena izgubo tako nebeškega deteta. Mati je pač mati in Ana bi ne bila mati, ako bi tega ne bila

čutila, kakor čuti vsaka druga mati. Šel je za njo se vstavil pri vratih, se naslonil na zid ob oknu in motril jokajočo ženo. Srce je tudi njega bolelo, da bi se še sam zjokal. Kaj bo on kaj lažje pogrešal to toliko zaželeno dete? to tako nebeško tolažbo svojih starih dni? Tako ga je srce bolelo, da ni mogel spregovoriti besedice, da bi bil potolažil ženo.

V tem je Marija stopila v hišo in poiskalo svoja roditelja. Obstala je pri vratih, ko je opazila očeta v toliki žalosti in mamico v solzah.

"Mamica! Draga mamica!" je vskliknilo prestrašeno dete in steklo k mami. "Mamica, zakaj jokaš? Kaj se je zgodilo?"

Ana je objela svoje dete in jo pritisnila na svoje srce. "O, dete, kako bi ne jokala, ko se bojim tega, kar se ima zgoditi?"

Marija je lepo obrisala solze z materinih oči in jo poljubila.

"Mama, kolikrat si mi govorila besede, na katere si pa sama pozabila. Ali te naj opomnim?" Dekletce je zopet objelo svojo mamo. "Ali nisi že tolikrat rekla, da nas je Bog poslal na svet, da bi tukaj spolnili njegovo presveto voljo? Ali nisi ti že tolikrat ponovila teh besedi? In ti, ljubi oče?" in šla je k žalostnemu očetu.

Ravno so zadnji žarki večernega solca poljubljali mogočne vrhove gore Karmela in dolge sence so legale po dolini in zakrivalo svetlobo zlatega solca. Enako je dolga senca srčne žalosti legla na srca vseh treh članov male nazareške družinice. Zlato solnce kratke a nebeške sreče je zahajalo za nje. Marija je prišla svojega očeta za roko in ga peljala k materi, sklenila je materino in očetovo roko, ter se po židovski šegi s čelom dotaknila obeh rok v znamenje spoštovanja.

"Mama! Povej, kaj vaju tako globoko žalosti?" je reklo dekletce v otroški naivnosti. "Mama, takoj mi moraš povedati in ne smeš mi skrivati!"

Ana je videla, da je sedaj ugodni trenotek, da svoji hčeri pove vse. Marija je poslušala mirno,

da je mati končala svoj govor. Na to je pokleknila, pokazala proti nebu in rekla:

"Mamica! Oče! Bog, ki je dal to misel v vajina srca, vama bo dal tudi moči, da bosta voljno prenesla žalost in žrtev, ki je ž njo spojena!"

Te besede so bile za materino srce, kakor hladeči balzam. — Obrisala si je solze z oči in rekla polglasno: "Prav praviš, otrok. — Bolj prav je, da se veselim tako dobrega otroka, kakor da se žalostim zanj. Ali ni moja dolžnost, da se ukлонim božji volji in da sprejemem to žrtev?"

Vsi trije so poklekili in goreča molitev je vskipela iz vseh treh src proti Bogu, molitev večerne žrtve, žrtve ljubezni in udanosti. Ravno je zadnji solčni žarek padel skozi okno in posvetil na to klečečo družinico, kakor bi se celo mrtvo solce radovalo nad njo.

Nekoliko dni potem, je res odšla družinica, Joahim in Ana z Marijo proti Jeruzalemu.

* * *

Sorodniki Joahima in Ane so želeli iti z njimi v Jeruzalem za to slavnostno priliko. Dasi sicer niso vedeli za skrivnostni pomen posvetitve te deklice Bogu, vendar pa je bila čast za celo rodbino, ako se je kako dekle posvetilo in darovalo službi Bogu.

Prav tedaj se je pa že bližala deževna doba, ki je jako neprijetna za one kraje. Sicer je še lepo solnce sijalo, ko so zasedli vsi potniki svoje konje in se kakor karavana razvrstili iz mesteca po ozki poti, katera pelje čez Karmelsko pogorje proti svetemu mestu.

Niso bili daleč od mesta, ko se je stemnilo in so črni oblaki zakrili nebo. Dež se je vлил. Prišli so ravno do gostega hrastovega gozda, čigar bahate veje so jih vsaj deloma branile pred dežjem. Obzorje je bilo temno in oblačno. — Na južni strani je bilo mestice Nazaret obdano od gorovja. Gora Karmel se je dvigala na eni strani kakor visoka obrambena stena mesta. Vsled deževja so pa mali

potočki narastli v večje potoke in potoki v deroče reke, tako da so morali na več krajih iti daleč na okolu, da so mogli naprej. Posebno reka Cison je narastla in preplavila cel okraj, prav kakor je pred leti, ko so bile Sisarove čete premagane prav na tem mestu. Ko so pa slednjič dospeli na rob tega pogorja in so imeli pred seboj na eni strani sredozemsko morje in na drugi ravnino, začel je pihati toplejši veter, ki je kmalu pregnal tudi oblake. Spomladanska narava je dišala

Prerok pravi: Glej devica bo spočela...

v prijetnem vonju. V tem so opazili na desni strani Veliko Jezero, Sredozemsko morje v vsej njegovi lepoti in veličastvu. Celo obzorje je žarel o od solčnih žarkov, ki so se pravkar prikazali izza oblakov.

"O, pogledjte, kako krasno! Kako krasno! O, kako krasen mora biti še le Oni, ki je vse to ustvaril! Kako je morala biti krasna narava pre grehom!"

In videlo se je, da se je Marija zatopila v molitev. Na tej višini se ji je zdelo, da je toliko bližje Njega, katerega ljubi njena duša.

Pot iz Nazareta v Jeruzalem je nekako osemdeset milj dolga. Skoraj cel teden je vzelo tej karavni, da je prišla pred mesto Jeruzalem. Ko so je ugledali, so vsi poklekili na zemljo in zapeli slavonspev Bogu v

zahvalo. Drugi dan so šli notri skozi Efraimova vrata in od tod takoj v tempelj.

Prav tedaj je pa opravljal svojo službo Zaharija, daljni sorodnik Ane. Niti Ana, niti Joahim mu nista sporočila, da nameravata priti. Toda ko so prišli v tempelj, jima je prihitel vesel nasproti.

"Pričakoval sem vašu!" je rekel in stegnil roko, kakor v blagoslov. "Neki deček, lep kakor angel luči, je prišel k meni in mi povedal, da prihajata. Takoj sem vama hitel naproti.

Ana in Joahim sta se začudeno spogledala in nista mogla takoj ničesar odgovoriti. — Vendar te besede so ju potrdile, da sta spolnila samo voljo Božjo, ki je zahtevala, da sta pripeljala svojo hčerko v dar Gospodu. Pri darovanju device v svetišču, je bila navada, da so darovali tudi jagenčka ali dva goloba. Dva goloba sta bila daritev za uboge, mej katere sta spadala Joahim in Ana.

Golobčka sta bila zažgana na oltarju sprave v pričo vseh sorodnikov in sosedov mlade device.

Ko je kadilo zgorelo na oltarju, položila sta Joahim in Ana zadnjič svoji roki na Marijo in se poslovila od nje in vsi sorodniki so jo poljubili. Na to je dete dalo slovo sorodnikom in šlo skozi pozlačena vrata pred del svetišča, ki se je imenoval "Sveto", kjer je imela opravljati službo večnemu Bogu in Mu posvetiti svojo mladost.

Tempelj je odseval zlata in krasote in je stal mogočno na svojih podstavah.

Od daleč se je čula godba, posebno ko so se odprla vrata, ki so vodila v ta del templja. Otroška postava deklice je vstopila skozi vrata, ki so se takoj zaprla za njo. In... Ana in Joahim sta ostala zunaj pred vrati zopet sama. Bil je to strašen trenutek! Nobene solze ni bilo opaziti v njih očeh. Zakaj bi naj jokala? Saj sta prostovoljna do prinesla to največjo žrtev — za svojega Boga. Dala sta vendar svoje dete službi Stvarniku — Njemu, ki je jima je dal. Res ljubljenega de-

teta ni več. Toda ali ne bo tolažilna že sama misel, da njuno dete služi Bogu? Vendar zastoj je bilo. Strašno ju je srce bolelo. Vendar ali nisti ti dve sveti senci ostali pri hčerki v svetišču? Da, vsaj v svoji veliki žrtvi! Dete je tu, tudi materino in očetovo srce, kje more biti drugje, kakor pri detetu?

Obrnila sta se in tiho odšla iz templja.

Pot nazaj domov je bila mirna. Oba sta večji del pota nazaj molčala. Res se je videlo, kako jima pogosto uhaja pogled nazaj, nazaj proti templju, kako jima korak zastaja, kako se hoče noga s silo obrniti nazaj, nazaj proti templju . . . Vendar . . .? Saj sta tako radovoljno prinesla to žrtev Vsemogočnemu!? Saj hčerka služi Bogu . . .?!

Prijatelji in sorodniki so opazili to veliko žrtev. Poteze obraza obeh so jima jasno pričale, koliko trpita radi nje. Niso ju zato veliko motili. Tudi oni so večinoma molčali. Zato so pa hiteli, kolikor se je dalo, da bi mati in oče bila prej ko prej zopet sama, da bi drug drugega tolažila in krepila.

In ko sta slednjič Joahim in Ana zopet stopila v svojo revno hišico, do sedaj tako bogato, ker je krilo tolik biser, tolik zaklad vsemogočnega Boga, sta se spogledala. Hiša je bila tako prazna! prazna . . .! Manjkalo je zlatega solnca . . .! Solze so jima zopet silile v oči . . . Toda, ne . . .! Saj sta tako z veseljem prinesla to žrtev! Da, res, toda s toliko srčno bolečino.

Ko bi bila Marija navaden običajen otrok, kakoršni so drugi, da, o potem bi se ne bila mogla premagati, da bi ne se ne udala vsej sili srčne boli in bi ne žalovala in jokala za njo. Toda, kar sta izgubila, saj ni bilo njuno! Saj je bilo božje! Saj sta jo dobila samo za nekoliko časa?!

* * *

Mogoče smo tudi mi že sami kdaj doživeli kaj enakega ali vsaj podobnega v svojem življenju. Mor-da je prišla tudi na nas milost božja in nas razsvetlila, ogrela nam srce in dušo. Sreča nas je doletela.

Toda takoj na to pa je tej sreči sledila strašna tema nesreče in žalosti in poskušanj. Kako smo tedaj čutili? Da, nesreča je bila toliko težja, ker je sledila solnčnim srečnim dnevom.

Angeljsko čista Marija je bila kakor tak svetel žarek nebeške luči za Joahima in Ano. Toda njena zguba . . . o, kako strašno sta jo občutila. Bila jima je svetlo žareča zvezda, kako naj bi sedaj ostala brez nje?

O, ko bi bil tudi ti, dragi čitatelj, tako srečen, da bi tako nebeškega gosta smel imeti v svoji hiši samo en dan! O, ko bi vsaj eno uro smel živeti skupaj s Kraljico Angelov! Ko bi samo eno uro smel zreti v milo obličje tako svetega, tako milega, tako nebeško lepega bitja, kakor je bila Marija, Mati božja! Ne, ko bi naša srca smela preživeti v njeni nebeški bližini samo eno minuto . . . o, to bi bila sreča, radost, veselje, ki je na premore celi svet? . . . Joahim in Ana sta pa vživela to srečo ne nekoliko minut ali dni, temveč več let. Dihala sta ozračje nebeško, ozračje nebeške nedolžnosti, nebeškega miru in nebeške čistosti . . .

Vendar Bog jo je zahteval od njiju za se. Ubogala sta ga in mu jo dala. Toda ni pripustil, da bi dolgo nosila bol tolike žrtve! Ne, prevelika je bila . . .! Ne dolgo po tem ju je poklical k sebi . . .!

(Dalje prihodnjič.)

Ljubljana, Jugoslavija. — Naj Vam voščim za novo leto obilno pomoč iz nebes, da ostanete pogumni in da svoje lepo kulturno delo uspešno nadaljujete . . .

Pri nas nismo nič kaj veseli. Nad 600 tisoč Slovencev smo izgubili. Meje kraljestva še niso določene. Ustavotvorna skupščina sicer zboruje, toda bojim se, da nam ne bo dala najboljših ustave. Molimo in delamo in smo na vse muke pripravljeni.

Z Bogom! Udani

Anton Bonaventura, škof.

M. Elezabeta.

BRSLJAN.

Kakor dete mater sladko ti oklepaš zemski prah, tu ovijaš skalo gladko, tam slabotni gozdni mah.

Kaj če tulijo vetrovi, bliskov, strel se ne bojiš; naj se trgajo bregovi, da le zemlje se držiš.

Še tesneje, še topleje duh se moj oklepa nje, ki najbolje me umeje, ki pozna me prav v srce.

Tisočkrat jo kličem "Mati", pravim, da otrok sem njen; stoinkrat v zarji zlati išče jo pozdrav iskren.

Stez samotnih, dni viharjih, križev, ran se ne bojim, saj pri njej v rokah sem varnih, v vekov vek je ne pustim.

BOŽIČNI DAROVI ZA AVE MARIJO.

1. Po \$10.00 sta darovala: Rt. Rev. J. Buch, N. N. Beaty, Pa.
2. Po \$5.00: John Lovšin, N. N. Forest City.
3. \$3.00: Antonija Glatz.
4. Po \$2.00:

Kristina Zakrajšek, Marija Otrin, Mrs. Pavlich, Mar. Toplič, M. Pevhne, Mar. Vehovec, Štef. Jenko, Mar. Bulič, Prim. Skumavtz, Mat. Kremssek, Mar. Venišnik, John Seitz, A. Gregorič, John Lamut, Rev. Fr. Xav. Mažir, Mary Berdida, Rev. Jos. Tomšič, John Šiška, Jos. Vidmar, Marko in Ana Bluth, John Poldert, Jos. Lesjak, Frančiška Bučar, John Sheblak, Frank Cvetič, Ivana Korn, Martin Jurčič, Ant. Marija Završnik, Ter. Lubi, Frank Prime, Franc Volk, Alojzija Kastelic, Karol Schweiger, John Gabor, Frank Ivančič, Jos. Intihar, John Mihelič, Kat. Sekol, Mih. Šepce, Mar. Geršich, Frank Sajovic, Alojzija Vrhovtz, Ana Clementz, Frančiška Baraga, Frances Žirovnik, Kati Kolar.

(Dalje.)

Z MOJIH POTOV V AMERIKO.

H. B.

(Dalje.)

Morda bi me bili ti in še mnogi drugi sladko-otožni spomini močnejše privezali na domače kraje in ogrenili ločitev, da ni tega preprečila znana starokrajaska neotesanost nekaterih mojih sopotnikov. Ne bom navajal, ker ni za javnost. Rečem samo, da so njih opazke takoj potrgale nežne vezi, s katerimi so me ti spomini začeli vezati na domače kraje. Bogu in vam dobri ameriški Slovenci, — ne tujcu, ki nas itak preveč zaničuje, — bodi potoženo, da se danes v Sloveniji duhovski ali redovni osebi ni voziti z večernimi vlaki iz Ljubljane. Komunistično-socijalistična sodrga, ki se kot po naših tamkajšnjih delavnicah, komaj čaka, da zlije svojo gnojnico, ki je ima cele golide pripravljene, na kakega tacega. Morda so prej kaj kolikor toliko pametnega govorili, ko vstopi duhovnik ali redovnik, takoj obrnejo govor in človek misli, da je zašel v najgrši svinjak. Da je mnogokrat tudi nedolžna mladina vmes, ki jo lahko za celo življenje zastrupijo, to jim ni mar. Pri mnogih je ta surovost morda res bolj na jeziku kot v srcu, a so žali-bog tudi do dna pokvarjeni mej njimi. Priča temu je slučaj, ki sem ga malo prej doživel. Z večernim vlakom sem se vozil proti Kamniku. Kar sem na tej poti slišal, presega vse meje dostojnosti in človečnosti. Vozeč se proti Ježici, smo zapazili, da ondi gori. Ni treba, da bi bil kdo dober kristijan, zadostuje, da je res človek, s sočutnim človeškim srcem, pa se mu morajo nesrečni ljudje, ki na jesen, ko imajo vse spravljeno, pogore, v srce smiliti. Ali menite de so se tem krščenim zverinam? Cel čas, ko

smo opazovali žalosten prizor, so zbijali razne neumestne in umazane šale, nanašajoče se na požar. To celo tisti, ki so ondi izstopili, toraj sosedje nesrečnega. Ko se je na Homcu zadnji kup gnoja skidal z vlaka, sem dejal sam sebi: Blagor ti, ker greš v Ameriko!

Še drugi jako značilni prizor sem malo prej doživel. Na praznik Marijinega rojstva smo imeli v mojem rojstnem kraju, sv. Gora nad Litijo, žegnanje. Dasi splošno nisem rad v domačem kraju sprejemal takih opravil, ker domačin ni priljubljen prerok, za slovo sem pa vendar sprejel. V vlaku sem imel za družbo mlad par, ali zvezan ali ne in kako, ne vem. Vem pa, da sta saj v enem oziru skupaj spadala, v surovosti. Zopet in zopet sta bolj na tiho katero uganila, na kar je ona mene pogledala in se hudomušno smejala. Ko sem opazil, da vse to meni velja, sem šel, ne da bi kaj rekel, ven na hodnik. Kar je bilo pri tem posebno značilnega, je bilo to, da je bila dotična ženska ravno tja namenjena, kakor jaz, na božjo pot. Nisem se mogel zadosti načuditi, ko sem jo na praznik, po cerkvenem opravilu, zapazil iz zakristije, kako po kolenih pleza okrog altarja Matere Božje. V dno duše me je zabol ta žalostno-smešni katolicizem, ki ga je v našem starem kraju precej. Zjutraj z Bogom, popoldan z vragom. Deloma je tega kriva stara naša Avstrija, ki je bila že dolgo le bolj po imenu katoliška, deloma tudi naša lastna katoliška akcija, ki je plula bolj na široko kot na globoko, veliko seve tudi svetovna grešnica — vojska.

Vem, da niso vsi taki. O, je še

veliko zlatih, globoko vernih src mej našimi rojaki v starem kraju, posebno po deželi, od katerih mi je bila ločitev težka, samo preskromna so, mejtem ko se pokvarjena in propadla šopirijo. Je pač res, kar pravi pregovor: Ko si dobro šele čevlje obuva, je hudobija prišla že okoli sveta.

Ob razmišljanju o naših senčnih in solčnih straneh smo došli na Zidani most, kjer se nas je lepo število prihodnjih Amerikancev presedlo na zagrebški vlak. Od tu dalje do hrvatske prestolice sem imel pa zanimivo družbo, enega hercegovskega duhovnega tovariša, ki se je vračal iz Slovenije, kjer je proučeval našo organizacijo, ter enega tajnega srbskega policista, kar sem šele pozneje spoznal.

Ker je bil ravno takrat koroški plebiscit na obzorju, sva ga imela tudi s tovarišem duhovnikom na krožniku. Jaz sem glede izida zastopal bolj pesimistično ali črnogledno mnenje, kakor glede vseh vprašanj naše bodočnosti, vsled česar so me imeli tisti, ki so samo najboljše pričakovali, za avstrijaka. — Oni Srb, ki je takoj povedal kaj je po narodnosti, ne pa kaj je po stanu, je bil glede izida plebiscita optimist, poln najboljšega upanja. Sicer tudi on ni mislil, da bo ta ko sijajen, kakor ga je časopisje napovedovalo, vendar ni čisto nič dvomil nad našo zmago. Pravil je, da je prav v zadnjem času prepopotoval vso slovensko Koroško, govoril z izobraženimi in priprostimi, da ima zveze z najvišjimi krogi naših okupacijskih čet, vsi ti da so mu zagotavljali našo zmago.

Mej tem pride iz sosednjega voza poročilo, da se tam nahaja neka

sumljiva oseba, ki se preveč suče okrog ene tuje suknje. Komaj se je naš Srb za par trenutkov odstranil, že sta bila dva žandarja v našem oddelku, kaj da je. Pokazal jima je na sosednji voz. Zdaj sva s tovarišem vedela, koga imava pred seboj.

Ne da bi bila silila vanj, nama je povedal svoje mnenje o nas Slovenih. Vaš priprosti narod po deželi, se je izrazil, je dober, zelo dober, le pečat bivše sužnosti ima še na sebi. Vsakega tujca ima za sovražnika, ki ima za hrbtno skrit bič zanj, zato se obnaša proti njemu nezaupno, kakor pes, ki kaj sluti. Vaše razumništvo je pa zelo pokvarjeno, kar se kaže posebno v njegovi protiverski in protiduhovniški gonji. Pri nas ni tistega razpredenega verskega življenja kot pri vas, da bi ljudje vsaki dan v cerkev hodili. Samo ob nedeljah. Vendar je toliko verskega čuta mej nami, da popa kot predstavnika vere nihče ne zaničuje, ampak ga kot tacega spoštuje. Tega vaše razumništvo ne pozna. En posebno značilen slučaj glede tega sem sam doživel na gorenjski železnici. Na neki postaji opazim, da gre vaš duhovnik proti našemu vozu, v katerem sta bila še dva druga civilna gospoda. Tudi onadva sta ga opazila. Hitro skoči eden k vratom in jih zapre, da bi duhovnik ne prišel v naš oddelek. Ko jaz to opazim, jih res prišlemu gospodu odprem. Ker se ga na ta način nista mogla znebiti, sta začela udrihati čez "farje". Opazivši, da njegova navzočnost ni ljuba, je duhovnik vstal, da odide v drug oddelek. Jaz skočim k njemu, ga primem za roko in mu rečem naj ostane, da bom že jaz poskrbel za red. Ostal je. Da bi vi videli kako sta ona dva skočila pokonci, kot dva razjarjena petelina. Jaz ju najprej mirno pozovem k redu. Ker sta se pa le petelinila, odkod meni ta pravica, potegnem revolver in odločno zahtevam mir za mirne ljudi. Še sta se nekaj vsajala, dasi že bolj ponižno. Meni je bilo pa zadosti njune surovosti, pokličem svoja orožnika in ju ukažem ven vreči,

kar se je zgodilo.

Ta slučaj je za nas Slovence jako podučen, zlasti za takozvano inteligenco, ki se tako rada samozavestno trka na prsi, češ, tri sto let smo pred Srbi v kulturi. Ne pravim, da v gotovem oziru to ni res. Rečem samo, da bi po vojski, v kateri je oboževana evropska kultura dobila red "popolnoma nezadostno", lahko malo bolj previdno govorili. Glede srčne omike, in to je najbistvenejši del prave, popolne omike, je velik del naše bahave inteligence, o podivjanem delavstvu tu sploh ne govorim, daleč za Srbi.

Še o tem in onem smo se pomenili s prikupnim Srbom, da sami nismo vedeli, kdaj smo prišli v hrvatsko prestolico. Ker je bilo že sredi po poldneva, na lovljenje podpisov ta dan ni bilo več misliti. Vsedem se tedaj v voz električne cestne železnice, ki me je potegnila do res krasnega Jelačičevega trga, odkoder je še kakih pet minut do frančiškanskega samostana, kjer sem vedel, da me čaka bratski sprejem za čez noč, dasi se nisem prej naznanil.

To je bila za tiste dni zelo velika dobrota. Marsikateremu bodočemu Amerikancu, ki se je namenil iz istega vzroka tja, kot jaz, je ravno vprašanje prenočišča delalo največje skrbi. V Belgradu, Zagrebu, Ljubljani, sploh po mestih, je bila silna stanovanjska stiska. Reveži, in ne največji, so morali stanovati po vagonih. Vsaka vlažna in temna luknja je bila dobra, samo če so jo našli. Premožnejši so ponujali po časopisih tisoče tistim, ki bi jim preskrbeli stanovanje. Seve, da so bila pri tej stiski tudi hotelska in gostilniška prenočišča vedno zasedena. V vlemesto in Zagreb se šteje mej te, se nameniti, pa ne vedeti, bom li kje dobil prenočišče ali ne, to pač ni prijetna stvar.

Mene, kakor rečeno, te skrbi niso mučile. To je tudi ena solnčnih strani zlasti našega reda. Kamor pridem, najdem svoje redovne brate, ki me bratovsko sprejmo in po bratovsko z menoj dele, kar imajo. Kaka dobrota je to, sem se imel priliko že nekaj let prej prepričati.—

Radi nekega znanstvenega raziskavanja po knjižnicah, sem obiskal razna mesta Avstrije, Italije, Nemčije, Belgije. Štiri mesece sem hodil okrog. Pa veste koliko me je vse skupaj stalo? Okrog 150 K. t. j. vožnja. Jedel ali prenočeval nisem niti enkrat v gostilni, vedno po samostanih, večinoma našega reda.—

Tudi sobratje v Zagrebu niso delali izjeme, dasi, kakor sem opazil, jim zelo trda gre. Nekaj kruha, ne vem iz kake moke, prave težko, in presno zelje, to je bila cela večerja. Kljub temu so bili veselo razploženi.

Po večerji nas je obiskal neki koroški župnik, srbijanec, kolikor ga je bilo, bilo ga je pa precej. Ne vem več koliko tisočev je že nabral za jugoslovansko stvar na Koroškem, če se ne motim okrog 200.000 K. Seve, da smo bili mej pogovorom takoj pri koroškem plebiscitu. Tudi njemu nasproti nisem skrival svojega mnenja glede izida, češ, če bomo zmagali bodimo zadovoljni, širokoustenje prepustimo časopisju. — Kako je gospod v svojem prekipevajočem navdušenju zrastel. Vi ste gotovo Kranjec? Sem! Vsi Kranjci skupaj niste vredni za v peto enega Korošca. Pa brez zamere! Takih in podobnih smo morali Kranjci mej in po vojski veliko požreti. Korošci in Štajerci so nam vedno katero pod nos porinili. Pa ne mislite, da je tudi meni pri tej obsodbi moj gorenjski žolč vskipel. Zopet nisem tako zagrizen Kranjec, da bi mislil, srce Slovenije je brez vsake hibe, ker se mi ničesar bolj ne gnusi kot narodni in krajevni šovinizem. Rad priznam, da ti očitki niso samo golo, krivo natolcevanje.

Mi Kranjci smo Nemce in vse kar so nam ti hudega prizadejali v deželi po večjem že prebavili. In ker nam njih bič ni več s tako silo živžgal po hrbtnu, kot našim obmejnim koroškim in štajerskim bratom, zato se nismo mogli popolnoma zživeti v njih mučeniško položaj, v katerem so zlasti mej vojsko zdihovali, niti se s tistim ognjem zavzeli za našo skupno staro pravdo, kakor so se oni. Zato saj mene nič

ne jezi, če mi kateri teh kot Kranjcu malo vest izpraša, dasi osebno nimam ničesar zraven. Le to se mi zdi žalostno, da se še mi Slovenci, ki nas že skoraj ni dosti več, kot za peto enega Korošca, mej seboj koljemo. Slovanski izvirni greh.

V naši družbi je bil tudi neki hrvatski župnik z vso obvezano glavo, žrtev kmetskega vpora, ki je v nekaterih hrvatskih krajih malo prej izbruhnil radi žigosanja konj za slučaj vojne. To vojno strašilo je zagorske kmete tako razpalilo, da so se z združenimi močmi vprli. Šele vojaška sila jih je pomirila, a le pod pogojem, da se žigosanje ustavi, kar se je zgodilo. Pravili so mi, da so bili tako besno razpoloženi, da je pove-ljujoči častnik vladinih čet od strahu krvavi pot potil, ko je imel proti njim nastopiti. Kako, da je moral tudi župnik del cehe plačati, nisem spraševal. Morda jih je miril. Tak jih včasih največ dobi.

Iz tega se vidi kako kmet s celo dušo visi na tem, kar je njegovega. Še življenje tvega. A kljub temu si upajo komunisti, ki so na celi črti proti zasebni lasti, mej nje, jim oznanjati svoj evangelij. Seveda jim tega ne povedo, da jih mislijo narediti za najemnike tam, kjer so zdaj lastniki, ker vedo, da bi jih z vilami nagnali. Zato se ni čuditi, da se dobe tudi mej njimi taki, ki so za komunizem. Neki štajerski župnik mi je tožil, da se mej njegovimi kmeti zelo širi. Naše nezavednost je pač res še zelo velika.

Pa da ne pozabim po kaj sem prišel v Zagreb! Drugo dopoldne me je moj redovni tovariš spremil na ameriški konzulat v Jezuitski ulici. Ko prideva tja, sva našla že dolgo procesijo pred konzulatsko pisarno. Največ je bilo deklet. Te so se takrat trumoma izseljevale. Velik del njih je bilo naročenih nevest. Vojska jim je pot do izvoljencev zaprla, zato se jih je precej nabralo. Ena ali druga je pa svoje nade pustila Bogu na katerem bojnem polju in se zato namenila po svetu, da preboli udarec in si poišče nove sreče.

Dasi v taki procesiji nič rad ne

stojim in čakam po več ur, bi se bil sam vendar postavil v vrsto, kakor sem prišel. Saj vem še iz vojnega časa, ko smo morali imeti posebne legitimacije, če smo hoteli kam z vlakom, kako sem bil nejevoljen, ako se je kdo pred me vrnil, ali jo naravnost v urad mahnil. Na to sem se takoj spomnil in si mislil, če tebi ni bilo prav, da so te drugi preskočili, drugim tudi ne bo, če jih ti. In bi jih ne bil, ako ne bi bil imel spremljevalca, ki me ni imel časa čakati. Zato me je peljal naravnost v konzularno pisarno, kjer sem oddal svoje listine, na kar mi je bilo rečeno naj pridem čez dobro uro s takso desetih ameriških dolarjev. Imel sem sicer ravno deset dolarjev, a v čeku, katerega sem vedel, da na konzulatu ne bi vzeli, zato ga niti ponuditi nisem hotel. Pač pa sem mislil, da se bo dal v banki v dolarje zmenjati, s tem, da doplačam bančni "komišen". Banka pa tega ni hotela. Zakaj ne, že ve. Jaz kot ne-bankir sem si mislil, da zato ne, da stranke ne vedo kak dobiček dela z menjavanjem. Menjal sem ga tedaj v krone, ki sem jih dobil 1050.

Istočasno je menjavalo ameriški denar tudi nekaj hrvatskih kmetiških ljudi. En mož je ponujal zlate dolarje, ki mu jih pa niso hoteli menjati, dasi jih je precej ceneje ponujal kot papirnate, ker je bila manipulacija z zlatim ameriškim denarjem prepovedana. Neka žena je morala pa precej papirnatih prinese, ker so ji naložili cele pušeljne tisoč, sto in drugih dinarskih bankovcev. Pol pletenice jih je bilo. A žena ni bila videti kak volk na denar. Jaz mislim, da je "kofe" z večjo skrbjo spravila v košaro, kot tiste bankovce. Prvi trenutek, ko sem videl, kako jih je vrgla notri in za silo z ruto pokrila, me je spreletela misel: Ti žena pa menda misliš, da jih je mož v Ameriki na cesti pobral. Potem sem pa sam pri sebi dejal, nazadnje imaš pa tudi prav. Saj boš svojo košaro že pri prvi prodajalni lahko izdatno olajšala, če imaš količjak družine, ki jo moraš obleči.

ZAHVALA.

Joliet, Ill. — Nekako pred tremi leti sem se zelo prehladila. Toda nisem se dosti zmenila za bolezen. Iz tega se je razvilo vnetje prsne mreže (pleureney) na desni strani. Poskušala sem več najboljših zdravnikov v mestu, da bi dobila pomoči. Toda brez uspeha. Že sem izgubila vsako upanje, da bi mi mogli pomagati. Začela sem opravljati de-yetdnevenico v čast blaženi Devici Mariji, presvetemu Srcu Jezusovemu in sv. Ani. Obljubila sem tudi, da bom svoje ozdravljenje v "Ave Maria" objavila, da bodem dala za svete maše in dar "Ave Mariji", ako bom uslišana. Lansko spomlad sem se omožila. Dva meseca za tem sem pa nevarno zbolela na ledvice, kot posledice vnetja prsne mreže, morala sem v bolnišnico, kjer so zdravniki mislili, da bo treba operacije in mi ledvice izrezati. Toda po večkratnem preiskovanju in zdravljenju z X žarki, so spoznali, da tega ne bo potreba. Ko sem bila v bolnišnici sem še bolj trdno začela zaupati na Boga in Marijino in podvojila svoje molitve, prepričana, da ako še ozdravim, bo samo njih milost, ker zdravniki niso vedeli, kaj bi naredili z menoj. In res, kmalu se mi je začelo boljati in se mi je vedno bolj-ševalo tako, da mi je pred kratkem povedal zdravnik, da sem zopet zdrava. Sedaj pa z največjim veseljem izpolnjujem svojo obljubo in se javno zahvalim v listu "Ave Maria" Presvetemu Srcu Jezusovemu, Mariji in sveti Ani za dobljeno zdravje. Želim samo, da bi po tej moji zahvali tudi vsi drugi bolni dobili enako zaupanje do Marije in se k nji z enakim zaupanjem zatekli.

Mrs. Angela Šetina,
115 Indiana St., Joliet, Ill.

Mrs. Katarina Berce iz Ironmountain, Mich., je nevarno zbolela. Mrs. Berce je naša dobrotnica in podpornica in jo zato prav toplo priporočamo molitvam vseh naročnikov in čitateljev Ave Marije, ter ji želimo od Marije ljubelega zdravja čim prej.

Umrla je v Lorain, O., 20. novembra Mrs. Kužnik in zapustila 6 otrok, ki so: Mary Gunther iz Akrona, Johana Bombač v Arkanzasu, Ana Brodač iz Coloshina, John Kramer iz Loraina, O., Tony Kramer v Pittsburgu in Frances Kužnik, Lorain, O. — Stara je bila 47 let. Rojena je bila v Žumbreku. V Ameriko je prišla, ko je bila stara 16 let. Vsem prancem in sorodnikom jo priporočamo v molitev.

Frank Kužnik.

DRUŽINSKI KROG.

H. B.
(Dalje.)

Zavesa je padla. Najlepša živa slika, kar jih more nuditi kak oder, stoji pred nami — družinski krog. Niso vsi, ki spadajo vanj. Pozneje bomo videli še več družih, kako staro mamico, kako služkinjo in še koga. A ti, ki jih vidimo na podobi, tvorijo jedro družinskega kroga. Brez onih si moremo misliti popoln družinski krog, brez teh ne.

Mož in žena tvorita pač zakonski, a ne družinski krog. Oče in otroci, brez matere, mati in otroci brez očeta, je sicer družinski krog, samo nepopoln. Oče in mati sredi svojih otrok, kakor nam jih kaže naša podoba, to je popoln družinski krog. Ni li res to ljubka podoba? Vživimo se malo v njo.

Poglejte moža, očeta! Cel teden je težko delal, da more preživiti in obleči sebe in svojo družinico, ter si za vse slučaje še kaj na stran dajati. Skoro samo spati in jesti je hodil domov. Prišla je nedelja. Tovariši so ga v soboto na razstanku povabili v prijateljski krog, da se malo povesele in morda malo pomažejo svoje tedenske žulje. Ni se odzval njih vabilu. Kot krščanski mož in oče je vedel, da s prisluženiimi dolarji še nikakor ni izvršil vseh dolžnosti do svoje družine. Zavedal se je, da je ena

dolžnost dobrega krščanskega očeta pošteno preživiti svojo družino, druga še večje pa, jo krščansko vzgojiti. Mej tednom ni imel mnogo časa na to misliti. Sicer je vedel, da ima doma skrbno ženo in zlato mater, ki ji je dobra vzgoja otrok prav tako, če ne bolj pri srcu, kot njemu, zato ji je zjutraj, ko je odhajal na delo, z lahkim srcem prepuščal svoje male, a vedel je tudi, da celotna in enotna vzgoja zahteva poleg mehke materine, še koščene očetove roke.

Saj pravijo tisti, ki se na to razumejo, da so otroci, ki jih le mehka materina roka neguje in vzgojuje, navadno preveč materini, to je premehki, preženski, imajo preveč srca, a premalo glave. To pa ni dobro ne zanje, ne za človeško družbo. Življenje in njegove naloge so pretežke, da bi jih zmogle le ženske ali le žensko-možke rame. Žena je vinska trta, ki potrebuje opore, ob kateri se vpenja kvišku in rodi sladek sad. Odtrgajte trto od opore, pa se bo obrnila k tlom in nje sad, kolikor ga bo, bo imel neprijeten duh po zemlji. Žena je bršljan, ki se le ob močnem drevesu ali zidu razrašča v višino. Samega bi imel slaboten veter kmalu na tleh, v objemu s hrastom ali zidom kljubuje tudi tulečim viharjem. Odtrgaj-

te ženo od moža, pa bo omagala pod težkimi, za samo pretežkimi nalogami življenja. In ker nihče ne more dati kar nima, bi bili tudi otroci, samo od njene roke negovani in vzgojevani, premehki in prenežni, da bi mogli nositi vso težo dneva, življenja. Zakon narave je tak.

Mož, oče, ki ga vidite na naši podobi, morda ni študiral teh vzgojnih vprašanj, pa vendar to čuti in sluti. Čuti, sluti, da, čeravno ima ženo, na katero se lahko v vsakem oziru zanesse, je za celotno in enotno vzgojo otrok potrebna tudi njegova roka. Deloma mu to pove narava, deloma ga uči skušnja. In ker se zaveda, da je kot oče dolžan dati svojim otrokom ne samo kar jim je treba za telesno, ampak tudi in še bolj, kar jim je treba za pravo človeško in krščansko življenje, hoče saj nedeljski počitek žrtvovati tej vzvišeni nalogi. Žrtvovati da, a ta žrtev je zanj sladka, ker je žrtev za kri od njegove krvi. To je zanj počitek in najlepša zabava.

Poglejte ga, kako možko ljubeče je objel svojega Benjaminčka. Ta se je mej tednom večinoma grel v materinem naročju. V nedeljo se je pa za spremembo, ki jo ima otrok tako rad, ata oprijel. Morda mu kaže, kaj ga je mama mej tednom lepega naučila. Morda bi rad,

da mu ata razloži kako novo težko vprašanje, ki se je porodilo v njegovi zvedavi glavici. Saj ata, ki hodi daleč tja v tovarno, kjer izdeluje čudovite reči, gotovo še veliko več ve, kakor mama.

Kako ljubeče gleda ata tega svojega malega zvedavčka. Zamišljen je. Duh mu plava v njegovo prihodnost. O ta bi ti ostal vedno tak, kakor si, tako nedolžen, tako zaupljiv do svojega ata in mame! A prišli bodo dnevi zate, kakor so prišli zame in za vsacega, ko se bodo tudi na tvojem zdaj še angeljskem obrazu, pokazali sledovi druge postave, ki zdaj še spi v tebi, postave greha, ki ti bodo zmračili obraz in zatemnili tvoj sedanji angeljski sijaj. Boš li v tem boju, ki ga že gledam na tvojem, zdaj še jasnem obzorju, zmagovavec? Ali ne pride morda čas, ko ti v atovi in mamini družbi ne bo več dopadlo, ko jima ne boš več upal, ne mogel tako zaupljivo in nedolžno v obraz gledati kot danes. Take in podobne misli se najbrž pode ljubečemu očetu po glavi, zato tako zamišljeno gleda svojega Benjamina.

Toda ne, to se ne sme zgoditi, tako je sklenil skrbni oče, kar je naenkrat, hočem vse storiti, da se ne bo zgodilo. Če se šest dni v tednu trudim, da bi se ti, tvoja bratca in sestra, telesno lepo razvili, hočem saj nedeljo v to porabiti, da vas s pomočjo matere tako vzgojim, da boste dobro opremljeni z vsem potrebnim stopili v boj življenja. Ob teh mislih se je njegova očetovska roka še tesneje oklenila Benjaminčeka, kakor da bi ga hotela obvarovati pravkar preteče nevarnosti. Zdravo, čisto seme dobrih in lepih naukov, je začelo padati iz njegovega globoko vernega srca v deviško dušo malčka. Glejte, kako jih hvaležno sprejema, kot žejna zemlja blagodejen dež, v veliko veselje svojega dobrega ata.

Na drugi strani vidite mamo. Ona se je že mej tednom zavedala, da je njena prva in najsvetejša dolžnost otroke dobro vzgajati. Pridno je rahljala plodne gredice za vse

sprejemljivih src svojih ljubljencev. Vsako priliko je porabila, če je mogla skriti kako žlahtno seme vanje, dobro vedoč, da kar mati v najzgodnejši spomladi vsadi vanje, tega nihče več ne more z vsemi koreninami izrjaviti. Skrbno je pazila, da ne bi prišel odkod kak sovražnik človek, ali bi otroci hodili okrog nje, ki bi ljulike vmes nasejal. Vedno jih je imela pred očmi.

A ker je imela mej tednom še toliko drugih opravil, ki jih tudi ni mogla in ni smela zanemariti, hoče pa nedeljo kolikor je mogoče Bogu in njim posvetiti.

Poglejte, kako resno in vendar ljubeznivo jim nekaj zabičava. Najbrž jim pripoveduje o ljubem Bogcu, ki vse vidi in ve, kar kdo dela, da celo kar misli. Da tedaj ja ne bosta nikoli menila, ata ni doma, mama je tam in tam, jo tudi še ne bo takoj, nihče naju ne vidi. Bogec vaju vidi in angelček varuh je vedno zraven vaju. O, ko bi vidva vedela, kako je on žalosten, če kaj tacega delata, kar Bogcu ne dopade, nikoli bi ne naredila.

Glejte s kakim vernim strahom jo poslušata. Saj otrok ničesar tako rad ne sliši, kakor o dobrem Bogcu, ki ima človeka še raj kot mamica in o angeljčku varihu, ki noč in dan bdi ob njem, kar najboljša mamica ne more. Pa tako lepo zna mamica vse to povedati! Nihče ne zna tako. Cel dan bi jo poslušala.

Ali ni to res ljubka podoba, če se človek malo vživi v čustva, ki prevevajo njene posamezne osebe? Samo nekaj še manjka na tej podobi. Angeljcev ni, ki bi nad to družino peli svojo sladko glorio, slava, čast Bogu, da imamo še take vzorne družinske kroge. Da teh manjka. Kako da jih ni? Ah morda pa plakajo, da jih je tako malo. O vzrok imajo, da bi britko plakali. Kajti taki vsestransko vzorni družinski krogi so v primeri s številom družin zelo redki. Kaj je temu vzrok?

Vzroki so različni. Eden prvih je brez dvoma splošna verska odrvenelost, ki je človeku če ne popol-

noma vzela, saj zatemnila smisel za večne vzore. Človek, ki bi saj kot kristjan moral biti orel, ki se dviga visoko nad zemeljskim prahom in blatom, je postal vrana, ki se v sili za par metrov dvigne, pa zopet spusti na zemljo razkopavat razne odpadke. Tak zemeljski človek-kristjan, ima seve tudi samo zemeljske vzore. Bogovi sveta so njegovi bogovi. Mladina obojega spola, ki je v tem meglenem ozračju, ki zastrinja zvezde neba, zrastle, tudi potem, ko si je ustanovila svoje domove, ne more imeti pravega smisla za resnost življenja. In ker učinek nikoli ne prekaša vzroka, se ni čuditi, če so otroci prav taki, ako ne slabši, kot stariši. Tako se zakon vedno bolj bliža vrsti drugih produkcijskih strojev, le da ta produkcija človeški, drugi pa kak drug material.

Nadaljni vzrok, zakaj angelji plakajo nad krogom toliko družin, so seveda tudi nezdrave družabne razmere. Boj za vsakdanji kruh je iz marsikaterega družinskega kroga iztrgal mater. Mož ne zasluži toliko, da bi mogel preživiti celo družino, pomagati mu mora še žena. Mož v tovarni, žena v tovarni, otroci pa samim sebi prepuščeni, kakor divjaki v gozdu. Pa bi angelji ne plakali?

Mater tja nazaj kamor po naravi in božji postavi spada, v sredo njenih otrok. Mater, pravim, ki se zaveda bogate vsebine besede mati, ker s samo porodnico ni dosti pomagano. Pa očetu zopet dopovedati, da on ni samo zato tukaj, da bi vzdrževal telesno plat svoje družine. Potem si bodo angelji obrisali solze. A ne samo angelji tudi stariši, da cela človeška družba, ki je taka kakoršne so njene družine, zdrava, če so družine zdrave, gnjila, razdrapanja, če so one gnjile in razdrapanje. Zato je naš in bodi tudi vaš vzor svetu predstaviti kolikor mogoče živih slik, kakor jih kaže naša podoba. Teh je mnogo bolj krvavo potreben, kot gledaliških in moving-picture-skih.

(Dalje prihodnjič.)

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ.

Piše Rev. Smoley.

DRUGA PREDPEPELNIČNA NEDELJA.

Sejavec je šel sejat svoje seme. Luk., 8. 4.

Priliko o sejavcu, katero ste slišali v sv. evangeliju, je razložil že sam božji Zveličar. Povedal je, da je sam tisti sejavec, da je seme beseda božja, katero je On prinesel na ta svet in vsejal v njivo človeških src. Kakor pa njiva ne more obroditi, če ni obdelana, razorana, dobro pripravljena, tako tudi naše srce ne more sprejeti božje besede, če ni razorano, razrahljano. V nepripravljenem srcu se božja beseda zaдуši od plevla, usahne, ker jo požgo skrbi za posvetno uživanje. O teh veljajo Kristusove besede, da imajo oči, pa ne vidijo, ušesa, pa ne slišijo. Da nas ne bo zadela slepota oči in gluhost srca, pripravimo ledino za božjo besedo, pa bo gotovo obrodila stoteri sad v naših srcih. Podam vam en dober pripomoček, s katerim lahko vsak sam zlahka in uspešno pripravi svoje srce, da bo dovzetno za božjo besedo, in ta pripomoček je: DOBRA KNJIGA, DOBER ČASOPIS.

Ko je 1.1450 Guttenberg izumel tiskanje knjig, je bila ta iznajdba gotovo sreča za človeštvo. Izumitelj sam je imel tudi gotovo najboljše namene; saj prva velika knjiga, ki je izšla, je bila knjiga, ki ne bo prešla, bilo je sv. pismo. Žal, da hudobni svet to, kar bi mu bilo v korist, porabi v svojo nesrečo in škodo. In česar ne zmore sam, pomaga še hudobni duh. Drevo sredi raja je bilo vsajeno od božje dobrote, da bi služilo Adamu in Evi in njunim naslednikom v večni raj. — Vsled zavisti satanove in napuha Eve je rodilo dolino solz. In tako

je bilo tudi s tiskom. Knjiga naj bi bila plug, s katero se spodori plevel, razorje srce, da je ugodno pripravljeno za božjo besedo. To je dobra knjiga. Takisto pa je slaba knjiga, slab časopis, studenec, po katerem kaplja strup v nepokvarjena srca, in vsaka kaplja tega strupa rodi trnje, osat, plevel, ki se le prehitro razmnoži v srcu, oslepi in ogluši čitatelja, da ne vidi luči sv. vere, da je gluha za glas božjih opominov.

In kaj sledi iz tega?

Iz tega sledi, da je vsakdo dolžan skrbeti za dobre knjige, za dobre časopise; ogibati se slabih in po svojih močeh delovati na to, da se zatre ta strup, ki ga trosi slab tisk med ljudi. To je dolžnost. In zakaj?

Zato, ker se Gospodova zapoved glasi: **Ljubi samega sebe**... Kdor ljubi samega sebe, bo skrbel za to, da odstrani vse ovire, ki se mu stavijo na potu zveličanja. In kakor je vsak dolžan odpraviti zapreke, tako je tudi dolžan skrbeti za vse pripomočke, ki ga peljejo k temu cilju. Kdor tega noče, on ne ljubi samega sebe.

Pa bo morda kdo rekel: No, tako hudo pa vendar le ni; meni ne bo škodovalo. Jaz lahko berem, saj tako ne verjamem, kar pišejo".

Odgovarjam in pravim: Ne! Zakaj?

Človek je od narave nagnjen bolj k hudemu kot k dobremu. Slabega se hitro prime. Vzemite otroka. — Kako težko se mu je naučiti molitev, ki mu jih vtepa mati; kletve, ki jo je slišal iz očetovih ust, se bo pa takoj navadil. In slaba knjiga naj ne škoduje? Učinek slabe knjige se zaje v dušo in srce. Učinek ni mimogredoč, spremlja ga pri delu, nadleguje ga pri molitvi, drži se

ga v družbi, nehoti izsili iz njega govorico, ki je strup v družbi, pohujšanje za vse, ki ga slišijo. "Česar je srce polno, usta rada govorijo".

Edino, kar ga še včasih zaskrbi, je vera, ki mu jo je vcepila dobra, krščanska mati. Toda sovražniki vere dobro vedo za to trdno obrambo. To treba najprej omajati. Zavijajo verske resnice, skušajo zatreti strah pred Bogom. Saj je Bog dober, ti govore. In tako vzbude v srcih čitateljev verske dvome, ki mu pri vsaki priliki šepetajo: "Morda pa le ni tako, kakor pridigujejo in uče". In ta grozni "MORDA" ga spremlja tako dolgo, da omrzne in otrpne, da utihne glas vesti, da je izgubljen. Če je tvoja vera kakor skala, če je srce čisto kakor dijamant, razbila se bo skala vere in umazal ta dijamant s čitanjem slabih knjig in listov. Morda ne prvič, in morda ne drugič; saj tudi kaplja prvič le porosi skalo, če pa trajno kaplja, izdolbe luknjo. Tako bo razdejalovo slabo čtivo. Stari modrijani so rekli: Povej mi, s kom občuješ, in jaz ti povem, kdo si. Imeli so prav. Mi lahko rečemo: Povej mi, kaj bereš, pa ti povem, kdo si.

Hočete zgled?

Dne 29. decembra l. 1843 je bil v St. Galenu obsojen na smrt Peter Wazer, radi umora sorodnikov. Spovednik ga je vprašal, kako je prišel do tega, da je storil take zločine. Odgovoril je v solzah: "Gospod, nekaj sem molil in veroval, kako sem bil srečen! Začel sem pa brati slabe knjige, opustil molitev, zgubil vero. — Slabe knjige so vzrok mojih pregreh. Na vesti imajo moje grehe in zločine tisti, ki tiskajo take knjige".

Pa pogledjte okoli sebe in videli bote vspehe, posledice slabega čti-

va. Pojdite v zapore, pa bote slišali, koga dolže zločinci svojih zločinov. Koliko solz se prelije! Vprašajte, kaj je vzrok, in odgovor bo: Slabo čtivo, slab list. Pojdite v bolnišnice, kjer trpe radi ostudnih bolezni; odgovor bo: Slaba knjiga me je do tega pripravila.

Jasna je toraj naša dolžnost! Če tedaj res ljubiš samega sebe, če ti je res na tem, da se zveličaš; varuj se slabe knjige, varuj se slabega časopisja, beži pred njim, vrzi ga od sebe, kakor bežiš pred kačjim pikom. Amen.

TRETJA PREDPOSTNA NEDELJA.

Spredaj gredoči so ga karali, da naj molči.

—Luk. 18, 39.

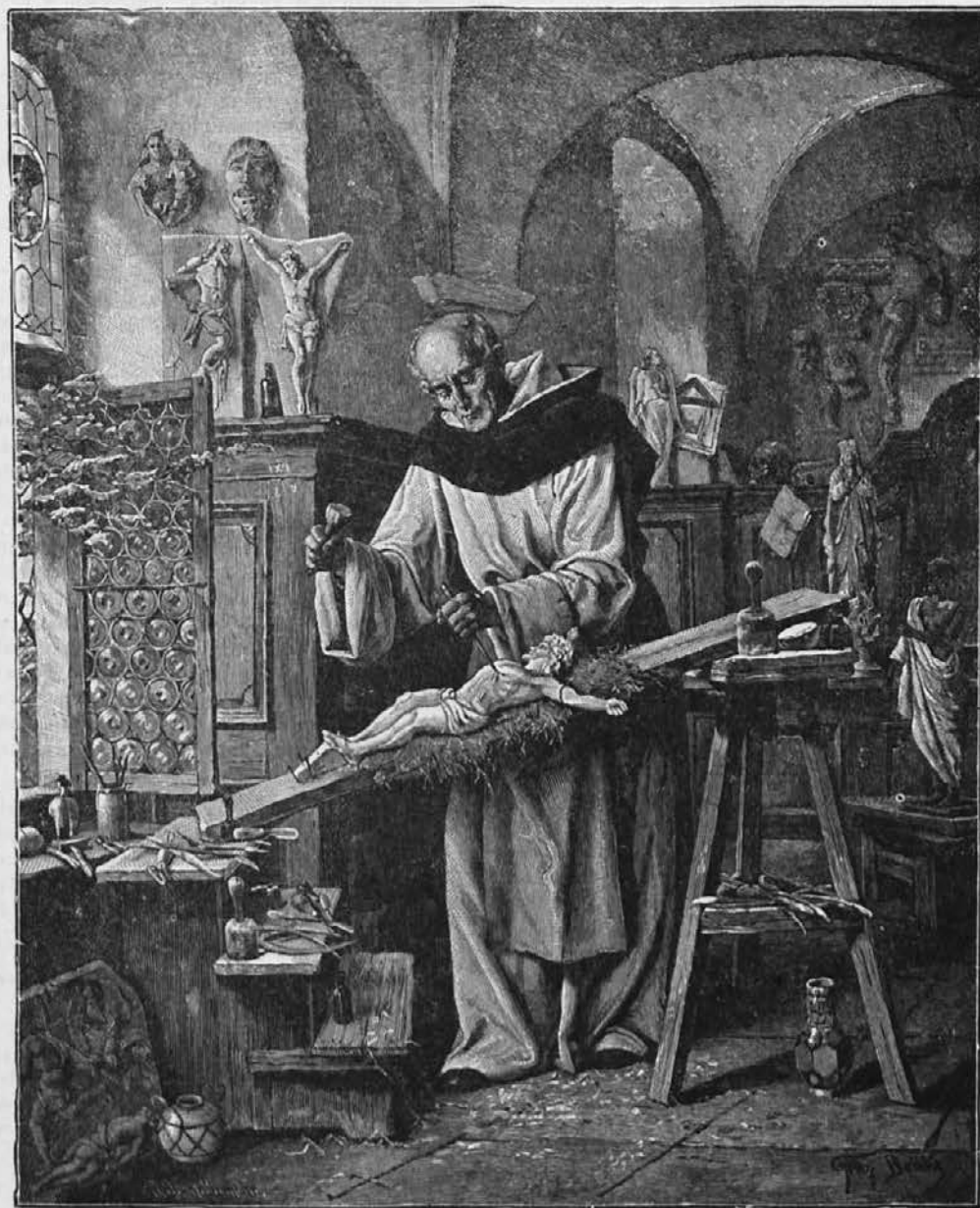
Ob cesti v mesto Jeriho sedel je slepec, proseč vbogajme. Bil je res revež; le malokdo se ga je usmilil in mu podaril kako miloščino. Pa še ta ni bila velika. Revež — slepec! Kako mu je moralo biti hudo v srcu, ko je premišljeval svojo zapuščenost. Mnogokrat je že slišal pripovedovati, da je vstal v Izraelu velik prerok, ki je že raznovrstne

bolnike ozdravil: Gluhim je dal slišati, slepim videti, hromim hoditi, celo mrtve je k življenju obujal. Rad bi bil šel k njemu, ga prositi, da bi še njemu vrnil vid; a ni imel nikogar, ki bi ga bil peljal k čudodelnemu proroku. Naenkrat je pa prišel ta prerok mimo, velike množice so ga spremljale: Slepec je slišal krik in vprašal, kaj se godi. Povedali so mu, da gre Jezus iz Nazareta tod. In takoj je pričel vpiti: "Jezus, sin Davidov, usmili se me"! Spredaj gredoči so ga pa karali, — tako pripoveduje evangelij — da naj molči.

Dragi moji! Kako neusmiljenega srca so morali biti ti ljudje. "Karali so ga, da naj molči. Niso marali, da bi bil revež prišel k Gospodu, ga prosil pomoči — ni se jim smilil slepec. Bilo jim je zoprno — bili so namreč farizeji — da bi prosil Krista za pomoč, zato so mu rekli, da naj molči.

Tudi dandanes imamo še ljudi, ki se pohujšujejo, če vidijo koga, da hoče biti Kristusov učenec, ki kriče, ko vidijo, kako se ljudstvo obrača h Kristu, ki se norčujejo iz teh, ki so pobožni. Mnogo jih je, ki jih tako sramotenje opoši, da se boje javno pokazati svoje mišljenje, ki se dajo odvrčati od pobožnosti, ki se sramujejo svoje vere in postanejo nesrečni. Ne bojte se jih; kriče sicer nad vami, a škodovati vam ne morejo. Kako se napram njim obnašati, to vam kratko razložim.

Brezvercev je premnogo na svetu. Vera, pobožnost, kakor smo jo lahko videli pri naših prednikih, izginja. Naši predniki so bili pčnosni, ako so kaj dobrega storili. Hvalil se je gospodar, če je dobro gospodaril; ponosen je bil hlapec, če je bil zvest svojemu gospodarju; ponosni se bili stariši na svoje otroke. Dandanes? Premnogi se hvalijo s tem, kar so slabega storili: če se jim

Moli in delaj.

je posrečilo koga ogoljufati in oslepariti, če so komu kako škodo napravili itd. Naši predniki so bili ponosni na svojo vero. S sv. Pavlom so govorili: "Odstopi naj od mene, da bi se hvalil v čim drugem, kakor v križu našega Gospoda Jezusa Krista". Iščejo li še danes ljudje svojo radost v križu Kristovem? Redko! Sramujejo se križa, sramujejo se vere, križ Kristov jim je v posmeh. Še več! Ne samo, da se ga sami sramujejo, da ga sami zaničujejo, ampak še s farizeji v današnjem evangeliju na druge kriče, da naj zataje Krista. Čemu pač to? Ker so sami hudobni, nočejo imeti zraven sebe drugih kakor hudobnežev. Satan hoče imeti zraven sebe satana. Ker pobožnih iz sveta spraviti ne morejo, skušajo in se trudijo, da bi jih s posmehovanjem, zaničevanjem odvrnili od vere. Vidiijo koga, ki hodi v cerkev, ki podpira cerkev, ga razkriče za farskega podrepnika; prejema pogostejše sv. zakramente, vpijejo, da je tercijal; ima srčnost, da odbija njihove napade, je v njihovih očeh farizej; je varčen itd., ga razkriče kot skopuha. In žalibog, kolikokrat zadošča ena sama posmehljiva, zaničljiva beseda in človek — kristjan — se sramuje svoje vere! Sramuje se, spolnovati svoje dolžnosti! Kako slabotni smo v primeri s prvimi kristjani! Niso se bali divjih zveri, niso se bali grmad, niso se bali meča, dali so svoje življenje za Krista; mi ga pa radi ene same zaničljive besede zatajimo.

Drugi vzrok, zakaj napadajo pobožne ljudi, je ta, ker hočejo prikriti svojo hudobijo. Grizla in pekla je izdajavca Judeža njegova vest; grize in peče še dandanes te, ki so Krista zatajili, dasi nočejo tega priznati. Da bi zadušili svojo vest, posmehujejo se pobožnim ljudem, norčujejo se iz vere, češ vse je blaznost.

Kako se obnašamo napram takim ljudem? Tako, kakor slepec v današnjem evangeliju. On se ni brigal za te, ki so vpili, da naj pusti Krista pri miru, ampak toliko bolj goreče je prosil: "Jezus, sin Davi-

dov usmili se me!" — in bil je uslišan. Ne brigajmo se za napade naših nasprotnikov! Sv. Peter in Janez sta rekla židom, da treba Boga bolj poslušati ko ljudi. Pričetkom je nam seveda hudo in težko, prenašati tako sramotenje; toda ako smo je srčno prenesli enkrat, dvakrat, trikrat, potem se zanje že več ne brigamo. Škodovati nam ne more. Sramotenje nasprotnikov vam edino le kaže, da ste na pravi poti.

Da nas bo svet preganjal, to je povedal Kristus svojim učencem. "Ni učenec nad učenika, ne hlapec nad svojega gospodarja" (Mat. 10, 24). "Ako vas svet sovraži, vedite da je mene prej sovražil, ko vas. Ko bi bili od sveta, bi svet ljubil, kar je njegovo; ker pa niste od sveta, temveč sem vas jaz odbral od sveta, zato vas svet sovraži" (Jan. 15, 18-19). "Blagor vam, ko vas bodo kleli in preganjali in vse hudo zoper vas govorili zaradi mene; veselite se in radujte, ker vaše plačilo je obilno v nebesih" (Mat. 5, 11-12).

Zato pa neustrašeno priznavajmo našo sv. vero, ne brigajmo se za sramotenje naših nasprotnikov. Pomnimo besede Kristove: "Vsak torej, ki bo mene spoznal pred ljudmi, njega bom tudi jaz spoznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih". (Mat. 10, 32.)

DOPISI.

ZAGORJE PRI PILŠTAJNU.

Z najiskrenejšo zahvalo sem prejel dne 5. nov. 1920 od preljubih slovenskih rojakov v Ameriki; Katarine Kuhelj, Mihaela Sepec, Antonije Hegler, Uršule Ljuba, Ane Lumbert, Marije Kerše in Mr. Marka Bluth velikodušen dar za našo lursko kapelo. V imenu prebl. Device Marije, lurske čudodelnice, se zahvaljujem vsem predobrotljivim darovcem in prosim Boga milosti in zopet milosti za vse te dobrotnike. Pri sv. mašah, v naši milostipolni romarski cerkvi v Zagorju, bom prosil Vsemogočnega in njegovo presveto Mater za vas, preblagi dobrotniki, in jima priporočali vaše dušne in telesne potrebe.

Enako se zahvaljujemo vsem preč. gg. frančiškanom, za blagodušno ljubeznipolno posredovanje. Bog plačaj!

Ob enem se priporočamo našim dra-

gim in dobrim rojakom še za nadaljnjo blagohotno podporo. Evropa je zdaj podobna tistemu popotniku, ki je šel iz Jeruzalema v Jeriho, pa so ga roparji napadli, mu pobrali vse, ga z ranami obdali, vrgli v obcestni jarek in odšli. Da, prav ta, v obcestnem jarku ležeč in iz nešteti ran krvaveč popotnik, je zdaj Evropa. Ali bo tudi ona našla svojega usmiljenega Samarijana, Deloma ga je že in upamo, da se bo še bolj zavzel zanjo. Saj veste koga mislim — Ameriko. Precej hladečega olja ji je že vtila v globoke in skeleče rane, a upamo, da jih ji bo še ljubeče obvezala, jo postavila zopet na noge in jo saj za prvo silo s potrebnim oskrbela. To upanje nas še tolaži.

Dragi! Kdor ni preživel žalostnih let 1914—1920 in leto 1921 v krvavo in nekrvavo vojskujoči se Evropi, ne more prav pojmiti, kaka zverina je človek. — Noetovi časi so bili še zlati časi v primeri s temi. In vendar nas Bog še živi veti pusti. Prečudna božja ljubezen!

Prisrčen pozdrav vsem našim blagim dobrotnikom, vsem ljubim rojakom in njih duhovnim pastirjem.

Alojzij Kramaršič, župnik,

Zagorje, P. Pilštajn.

Europe, Jugoslavija.

Golek pri Dragatušu Jugoslavija. — Hvala Bogu jesti imamo dosti in tudi vina nekoliko. Samo denarja ni. Kar smo si prinesli iz Amerike, to bomo kaj hitro razdali. Toda nobeno soboto nimamo plače. Vse je zelo drago. Par črvljev stane po 6 do 7 sto. Nimam Vam kaj dobrega pisati, slabo vam pa ne bi rad. Samo toliko Vam rečem, da sem se že velikrat pokesal, zakaj sem odšel od Vas iz Chicage. Jaz bi šel takoj nazaj, ko bi se ne bal, da me ne bodo pustili v Ameriko, ker nisem državljan in sem star že 48 let. Moram biti pač sedaj tukaj doma zadovoljen. Zato prosim, da bi mi redno pošiljali liste, posebno list Ave Maria, ki je najlepši slovenski list, kar jih poznam tam v Ameriki in tukaj pri nas. Vas pozdravljam vse Chicažane, Vaš dosmrtni naročnik

Martin Likovič.

Mr. Likovič si je naročil Ave Maria dosmrtno predno je odšel. Kako je sedaj tega vesel. Zato svetujemo vsakemu rojaku, predno odide iz Amerike domov, naj isto stori. Doma bo znal še le ceniti, kako je pametno naredil.

Sloveči danski konvertit, pisatelj Jørgensen, pravi, da je bil glavni nagib njegovega spreobrnjenja ta, ker je videl, da je katoliška cerkev najbolj preganjana. Vedel je da je to usoda prave cerkve Kristusove.

Ponižnost je polovica vere.

Galik v Bourget-jevem romanu: Smisel smrti.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

Če sprejemamo za sv. maše, nas nekateri sprašujejo. Odgovarjamo, da prav radi. Mi sami sicer imamo za silo mašnih intencij, pač pa bi bilo zelo ustrezno našim sobratom in drugim gospodom v starem kraju, ako bi jim mogli z njimi postreči. Gmotne razmere v katerih žive naši stari krajski duhovniki, so nad vse žalostne, zlasti one, vpokojenih gospodov. Cestni pometal več zasluži, kot dobiva kateri teh gospodov po štiridesetletnem službovanju gori v kakih odročnih hribih. Poznam enega takega — bil je ljubljeneč svojih župljanov — ki je rad kako smodko pokadil. Ko ga nisem več videl z njo, sem ga vprašal, če je pustil kajenje. Sem moral, mi pravi, po štiridesetih letih dela ne nese več, še jesti nimam kaj. In takih je veliko. Vlada je menda namenoma gluha za njih klice po izboljšanju gmotnega položaja v toliko, da jim ne bo treba stradati in raztrgan hoditi. Ali misli na ta način katoliško duhovščino ponižati do stališča pravoslavnega popa in jo na tako pripraviti ob vpliv pri ljudstvu? Bog ve, če ne. Zato bi jim mi prav radi postregli z ameriški mašnimi intencijami, veliko bi jim bilo s tem pomagano. Toraj le pošljite! Da bodo kmalu opravljene vam jamčimo.

Žalost in veselje svetega očeta. — V svojem govoru na kardinalu, 16. dec., je dal sv. oče duška svoji žalosti nad res obžalovanja vrednimi cerkvenimi razmerami na Češkem. Kar ga boli, je razkol, vprizorjen od enega dela češke duhovščine, ki je vstanovil češko narodno reformistično cerkev. Že za časa stare avstrijske vlade se je ponovno čulo, da duh, ki vlada v stanovski organizaciji ondotne duhovščine "Jednoti", ni povsem cerkven, še manj pa duhovniški. Po polomu se je izkazalo, da te domneve niso bile brez podlage. Koj, ko so zaslutili, da imajo v novi narodni vladi zaslonbo, so stopili na dan s svojimi zahtevami. Glavne teh so: Demokrati-zacija in nacionalizacija češke cerkve, ter odprava duhovniškega celibata, ne-oženjenosti. Ker Rim tem preradikalnim zahtevam z ozirom na splošno dobro Sv. Cerkve ni mogel ugoditi, jih je del duhovščine, s pomočjo, ali saj tihim odobrovanjem vlade in drugih temnih elementov, na svojo pest izvedel. Razumemo žalost sv. očeta, če duhovnik ob času, ko volkovi neusmiljeno mesarijo mej čredo, nima višjih vzorov kot — žensko... Na drugi strani se je pa zad-

nje čase zgodilo marsikaj, kar je bilo sv. očetu v veselje. Katoliški prepoved Italije je vsak dan močnejši. Katoliška ljudska stranka je na zmagovitem pohodu. Vlade, ki prej z Vatikanom niso bile v diplomatski zvezi, ali so jo pre-trgale, Anglija, Holandska, Francija iščejo z njim zvez in prijateljstva. Torej žalost in veselje.

V imenu Jezusovem se zbira širom Amerike vedno močnejša armada krščanskih mož. To je pokazala letna konvencija društva, ki se je vršila dne 6. januarja v chicaški stolni cerkvi. Nad 6000 članov se je ta večer zbralo, in do zadnjega kotička napolnilo prostrano svetišče, da se ob pogledu na ogromno število sobojevnikov še bolj navduši za sveto vojsko v imenu Jezusovem, kate-rega bo končna zmaga, a ne brez nas. Nadškof iz Št. Pavla je imel krasen slavnostni govor, o katerem ob drugi priliki več. Za njim je nastopil domači nadškof Most. Rev. George Mundelein, ki je v kratkem, jedernatem nagovoru mej drugim dejal: Toda ni samo današnje slavlje, ko so katoliški možje društ-va Najsvetejšega Imena v tolažbo svo-jemu škofu in v zgled vsem drugim svo-jim tovarišem. Vi niste katoličani one vrste, kateri praznujejo samo eden ali drugi praznik v letu, ki bi enkrat ali dva-krat na leto s kako bando načelu para-dirali po mestu in kazali svoje katoli-čanstvo. Nikakor! Pri vas sega ka-toliška vera globoko doli v vaše vsak-danje življenje. Vi ste možje, katere vi-dijo po posameznih župnijah pri evha-ristički mizi vsaki mesec, vsaki teden, morda še večkrat. Vi ste možje, ki ste pripravljeni žrtvovati svoj prosti čas in ga dati fantu na cesti, fantu pred sodi-ščem, fantu, ki se je ponesrečil, zašel in zagrešil prvi prestop, ki ga je pripe-ljal pred sodnika in pred vrata ječe prvi-krat in mu skušate pomagati, da bo dobil še enkrat priložnost začeti z nova in boljše in tako svoj prestop obrni-ti v svojo korist. Vi ste možje, na ka-tere gleda vaš župnik kot na svojo de-sno roko in na one, ki boste gotovo stali odločno za njim v vsakem pod-vzetju za častni ali duševni napredek žup-nije. To je vzrok, zakaj Vas hočemo danes imeti tukaj. Zato, da greste od tu nazaj v svoje domove, v svoje župnije, toda z novim navdušenjem, z novimi močmi, pokrepani s poročilom, katere-ga ste tukaj sprejeli.

Mi potrebujemo vas in vašega vpli-va, možje! Ne smemo nikdar pozabiti,

da je gorečnost med možmi bila vsik-dar toplomer, ki je kazal brez pomote, kakšno je versko prepričanje med na-rodnom.

Te slavnosti se je udeležila tudi večja delegacija članov društva Najsvetejšega Imena sv. Stefana v Chicagi, pod vod-stvom vnetega društvenega predsedni-ka Mr. Baniča, in večja društva Najsvetejšega Imena iz Jolietu.

Zato ne moremo drugače, kakor da pozivamo vse naše podružnice Najsvetejšega Imena, ki so bile kedaj ustano-vljene in so inorda nekoliko otrpnile v svojem začetem delu in v začeti gorenč-nosti, naj bi se takoj poprijela dela z novim navdušenjem in z novo energijo.

Naselbine pa, kjer še ni tega druš-tva, pa vabimo s tem Najsvetejšim Ime-nom v naše vrste! Nikar ne bodimo sa-mo prosivci, da bi bilo ime božje posve-čevano! Delajmo tudi! Organizirajmo se v ta namen!

Odpovedal se je svoji škofiji škof v Pittsburgu, Pa., Rt. Rev. Regis J. Canevin. Pittsburgska škofija je ena izmed najtežjih škofij, kajti obsega vse nardo-de in vse obrede in ima same industri-jelne župnije. Škof Canevin je bil svet mož. Sv. oče so ga ob tej priliki po-vzdignili v naslovnega nadškofa.

Slovenske naselbine, katere bi rade za velikonoč imele slovenskega duhovnika, naj se nemudoma priglasi. Letošnje leto nas je tukaj več slovenskih duhov-nikov, zato bo veliko lažje, kakor je pa bilo do sedaj, ko je bil samo en duhov-nik za vse. Ravno kar delamo načrte za cel velikonočni čas. — Lansko leto smo obljubili na pr. med drugimi tudi za Pittsburg, Kans., in Hesperia, Mich. Toda ravno takrat je duhovnik zbolel za influenco in ni smel iz postelje. Zato so bili rojaki nekoliko razočarani radi tega. Letos bo lažje. Pišite na:

Slovenski Frančiškani, 1852 W. 22nd Place, Chicago, Ill.

Mejnarnadni tretjeredniški kongres se bo vršil letošnje leto v jeseni v največ-jem gledališču Chicage, Auditorium. Iz vsega sveta bodo prišli zastopniki sku-paj. Vse narodnosti bodo v obilnem šte-vilu zastopane. Rev. K. Zakrajšek je imenovan za zastopnika Slovencev in Jugoslovanov. Kateri izmed Slovenskih tretjerednikov bi se hotel udeležiti tega shoda, naj se priglasi pri omenjenem gos-podu. Ker vemo, da je veliko tretje-rednikov tukaj v Chicagi in okolici, za-to vabimo vse, da se pisмено priglase. Kakor znano je letos sedemstoletnica v

stanovitve tretjega reda. Vršil se bo tudi velik frančiškanski kapitel, to je shod zastopnikov vseh frančiškanov v Asizu o Binkoštih. Kmalu na to bo pa ravno tam velik mejnarodni shod tretjerednikov. Tudi iz Amerike bo šlo veliko tretjerednikov v Evropo za to priliko. Ako bi se kak Slovenec hotel pridružiti svojim bratom in sestram, naj se priklasi.

Korošci se že kesajo, ker so se pri plebiscitu izrekli za Nemško Avstrijo. Kesanje jim pa ne prihaja iz srca, saj tudi nimajo vzroka. Kdo si bo pa želel v državo, v kateri vladajo razmere, kakor v Jugoslaviji. Prihaja jim iz želodca, lačni so, po boljšem in večjem kosu jugoslovanskega kruha se jim toži. Nekaj časa so ga hodili čez mejo iskat, zdaj jim je pa jugoslovanska vlada zaprla pot. Seve, da so s tem udarjeni tudi tisti, ki so zanj glasovali, kar je prav za prav krivično. Toda postava ima vedno splošen značaj, to je v njeni naravi, četudi posamezen trpi. Versko-narodni položaj naših koroških bratov je skrajno žalosten. Narodno najzavednejša in zato od nemčurjev najbolj osvožena slovenska duhovščina, je takoj po plebiscitu zapustila Koroško, saj je vedela, da ji ne bo obstanka. G. župnik in pisatelj Meško je odšel na Brezje, da si mej tem poišče nov delokrog. Ravno ko to pišemo, nam je došlo sporočilo, da namerava priti v Ameriko, kjer bo prevzel eno župnijo, baje nemško. Upamo, da so bo zanj tudi kaka primerna slovenska dobila. Zasluži jo tak vzoren duhovnik in narodni mučenik, kot je on. Tudi pisatelja knjige "Amerika in Amerikanci", Father Trunka so nemčurji kratkomalo pogнали iz župnije. Moral je iskati zavetja pri svojem škofu. Naseliti se namerava v Celovcu pri bratu. Več drugih se je mislilo radi vbogega ljudstva prilagoditi razmeram, pa bodo težko mogli ostati, ali saj ne vspešno delovati. Zgodilo se je že več slučajev, da jih je nahujskana nemška druhal dejansko napadla in pretepla. Z duhovniki bodo odšli najmočnejši narodni stebri, jez, ki je dolgo branil, da se nemštvo ni moglo razliti po celi Koroški. Če ne pride v doglednem času do preobrata v naš prid, bodo naše najdražje narodne svetinje, ki ji hrani Korotan, za vedno zginele v nemškem žrelu.

Našim Gorenjcem, zlasti okrog Kamnika, naznanjamo, da so ondotno zdravilišče prevzeli Usmiljeni bratje. Najprej je je kupil znani ljubljanski tovarnar Mr. Pollak, ki je v svoji znani velikodušnosti že takrat imel namen, je ob priložnem času dati na razpolago v kake dobrodelne namene. Ker so ravno takrat od Gradca osamosvojeni Usmiljeni bratje iskali ene nove postojanke, je vse brezplačno njim prepustil. Pretečeno poletje so bratje zasedli svojo novo postojanko in začeli hitro za prvo silo popravljati zelo zanemarjeno poslopje, ker je avstrijsko vojaštvo, ki je bilo v njem za časa vojske, vse razdejalo. — Bratje imajo za prihodnost zelo lep na-

črt. Napraviti nameravajo kopališče po Kneipovem načinu, potem gorsko zdravilišče za bolne na pljučih, ter bolnišnico. Vse to bo velika dobrota za celo Jugoslavijo, posebno za Slovenijo, zlasti seve za Gorenjsko. Žalibog bo moralo še veliko Kamniške Bistrice prejeti preteči, predno se bo vse to izvršilo. Bratje, ki so si komaj vstanovili svojo lastno slovensko provincijo, nimajo in ne morejo imeti nikakih prihrankov. Darovi pa, ki jih naberejo okrog po deželi, so v primeri z načrtom tako malenkostni, da niti v poštev ne pridejo. Podjetni P. prijor Ksaver Zaman, sam praktični zdravnik, je, da bi čim preje mogel uresničiti svoje načrte, nameraval to zimo priti v Ameriko, češ kolikor nabere okrog svojih rojakov bo dobro, ker ima ameriški denar tako veljavo. Toda ker je bilo po vojski že toliko raznih kolektorjev iz Evrope tu, in ker se na zimo slabo dela in tedaj tudi slabo služi, mu ni kazalo hoditi. Pač pa smo mu mi obljubili, da bomo njegovo in našo srčno zadevo potom našega časopisja sporočili slovenski javnosti v Ameriki, kar s tem radi spolnujemo. Če bi tedaj kdo naših rojakov, zlasti Gorenjcev, kojih domačim in morda kdaj njim samim, bodo omenjene zdravstvene naprave pred vsem v veliko korist, mogel kaj prispevati in tako pospešiti izvršitev, naj svoj prispevek kar nam pošlje. Bomo z veseljem poskrbeli, da pride na svoje mesto.

V Jugoslaviji se še ne dela dan. — Veselo novoletno poročilo, ki smo je dobili preko Prage, da je Slovencem in Hrvatim priznana samouprava, se ne potrjuje. Sicer novoletno starokrajsko časopisje še ni došlo, pač pa smo dobili zasebna pisma, pisana 2. jan., ki o tem ničesar ne vedo. Nasprotno! Vsa se končavajo z britkimi pritožbami nad sedanjimi razmerami in morečimi slutnjami radi prihodnosti. Ne brez vzroka! Svobodomiselnost vedno predrzuje dviga glavo. To osvetljuje sledeči slučaj! Dva ljubljanska kateheta sta otrokom v šoli mej drugim pojasnila tudi razloček mej Orli in Sokoli. Eni so verska, drugi protiverska organizacija. Enako sta jim povedala kateri časopisi so za, kateri proti veri. To je vendar dolžnost vsacega vestnega kateheta, če hoče biti ne samo učitelj izročene mu mladine, ampak tudi vzgojitelj. Nasprotniki so pa radi tega zagnali strašen krik in zahtevajo kazensko preiskavo. Liberalno in svobodomiselno učiteljstvo pa sme nemoteno agitirati mej šolskimi otroci za list "Sokolč", katerega namen je vzgajati sokolski naraščaj v smislu protiverskega "Sokola". Iz gorenjskega Tržiča poročajo, da so se ondotne svobodomiselnostne organizacije obrnile na ministrstvo prosvete v Belgrad s prošnjo, naj prepove verske organizacije, to je Marijine družbe, po srednjih šolah. Istotam so baje samolastno odstranili križ iz telovadnice meščanske šole. Če bo šlo tako naprej, bo Jugoslavija v verskem ozi-

ru kmalu v čeških vodah.

Franšivkan — morivec svojega predstopnika. — To je bil zadnje čase en posebno masten ocvirk za naše nasprotnike. Niso mogli počakati, da bi se doglalo, kaj je na tem. Na dolgo in široko so opisovali njegov zločin in metali njega in vse druge redovnike zlasti frančiškane z njim v en gnojni in krvavi koš. Nas kajpada pred vsem. Zdaj se je pa doglalo, da dotični ni bil frančiškan, saj "ta rujava" ne, ampak konventualec, ali kakor jim ponekod pravijo minorit. Radi njegovega res moralno slabega življenja, ga je red, koj, ko se mu je to dokazalo, ven vrgel. A on je na kljub temu še vedno nosil redovno obleko, dasi ni bil več redovnik. Te mu red ni mogel vzeti, državna oblast pa, ki bi mu jo mogla, mu jo ni hotela. Tako je njegov zločin zdaj na red padel. Seveda pri pametnih in razsodnih ljudeh ne. Red je s tem, ker ga je radi moralnih prestopkov, ki v očeh javnosti in po državnih postavah niti kaznjivi niso, izbacnil, dosti jasno dokazal, da je zdrav, ker ne trpi take gnjilobe na sebi. Če bi svobodomiselci in socialisti ter njih priganjaci hoteli na sebi napraviti tako "purgo", bi jim sploh nič ne ostalo.

NAROČNIKOM "AVE MARIA"

Nekateri cenjeni naročniki "Ave Marije" so prezrli naš novoletni oglas, da znaša za to leto naročnina za "Ave Marijo" in njen koledar skupaj \$3.00. Prosimo, naj tisti, ki so naročnino že obnovili ali jo še bodo, oziroma se na novo naročili, to vpoštevajo. Pač pa radi počakamo vsacega, ki je v denarnih zadregah. Pa pozneje, ko se bo zopet bolje delalo. Ob enem opozarjamo drage naročnike, na tiskane naslove, pod katerimi se jim bo list dopoščiljal. Gori v kotu vidijo dve mali številki. Kaj pomenijo? Prva pomeni mesec, do katerega je naročnina poravnana, druga pe leto. Torej kdor je poslal za bodoče leto samo \$2.00, ta ne bo imel zaznamovane naročnine plačane za celo leto, ampak bo za par mesecev manj. — Kar te številke naj pogledajo, ako bodo pozabili, do kdaj imajo plačano. Tako vestni naročniki in mi kak cent, ki ga vzamejo tozadevna vprašanja in odgovori, lahko prihranimo.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovencom pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Novi Severov Almanah za leto 1921 je
izšel. Dobite ga pri svojem lekarju. Ne
stane nič. Če ga ne dobite, nam pišite in
priložite za 2c poštno znamko.

Varujte svoje otroke

pred vznemirjajočem zimskem kašlju s
tem, da imate v hiši vedno

**SEVERA'S
Cough Balsam**

(preje Severov Balsam za pljuča). Pov-
zroči naglo odpomoč, dela dihanje lažje in
naravno in prepreči razvoj komplikacij.
V dveh merah, 25c in 50c.

Navadni kašelj, ki ni takoj u-
stavljen, lah-
ko povzroči resne bolečine, toda

**SEVERA'S
COLD AND GRIP TABLETS**

(Severovi Tableti proti prehladu in gripi)
so zanesljivi za odpomoč pri prehladu v
kratkem času, odvajajo resne posledice in
preprečijo gripo ali influenco. Po vseh
lekarnah. Cena 30c.

**W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA**

SELZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbi-
ro nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinje
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York

Telefon, 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za
slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo
in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, po-
sodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita
in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije am-
bulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki čas, za vsako nezgodo
ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v livljen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill